

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **město Břeclav**, se sídlem náměstí T. G. Masaryka 3, Břeclav, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčkova 42, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **a) SUEZ Využití zdrojů a.s.** (dříve SITA CZ a.s.), se sídlem Španělská 10, Praha, zastoupená Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 15, Praha, **b) AVE Břeclav a.s.** (dříve TEMPOS Břeclav, a.s.), se sídlem Sovadinova 2, Břeclav, zastoupená Mgr. Danielou Holou, advokátkou se sídlem Kubelíkova 11, Praha, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8. 12. 2014, č. j. ÚOHS-R207,211/2014/VZ-25859/2014/322/KHo,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda Úřadu“ či „předseda žalovaného“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce [jakož i osoby zúčastněné na řízení b)] a potvrzeno odporem napadené rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu I. stupně ze dne 4. 6. 2014, č. j. ÚOHS-S139/2014/VZ-11822/2014/524/ZKu. Toto rozhodnutí žalovaný přijal v řízení zahájeném dne 21. 2. 2014 na návrh, přičemž jeho účastníky byli žalobce (jakožto zadavatel; žalobce dále označovaný též jako „zadavatel“), osoba zúčastněná na řízení a) (jakožto navrhovatel; dále též „navrhovatel“) a osoba zúčastněná na řízení b) (jakožto vybraný uchazeč – dále též „vybraný uchazeč“), přičemž řízení bylo vedeno ve věci přezkoumání úkonů zadavatele a rovněž možného spáchání správních deliktů dle § 120 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) a podle § 120 odst. 1 písm. g) zákona o veřejných zakázkách při zadávání nadlimitní veřejné zakázky na služby „Nakládání s komunálním odpadem pro město Břeclav“ v otevřeném řízení (dále jen „veřejná zakázka“).

[2] Žalovaný svým rozhodnutím rozhodl tak, že ve výroku:

I. Zadavatel nedodržel při zadávání předmětné nadlimitní veřejné zakázky postup stanovený v § 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách ve spojení s § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, když v rámci vyjasňování některých částí nabídkové ceny vybraného uchazeče obsahujících nulové hodnoty v podrobných kalkulacích prvotních nákladů připustil změnu obsahu jeho nabídky, čímž zároveň porušil zásadu transparentnosti, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy.

II. Zadavatel nedodržel při zadávání předmětné nadlimitní veřejné zakázky postup stanovený v § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, když svým rozhodnutím ze dne 12. 2. 2014 zrušil zadávací řízení, aniž by se v jeho průběhu vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nebylo možné po zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy.

III. Zadavatel se při zadávání předmětné nadlimitní veřejné zakázky dopustil správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách tím, že postupoval při plnění povinnosti uveřejnění v rozporu s § 84 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách, když do 3 dnů ode dne 12. 2. 2014, tj. ode dne přijetí rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení na předmětnou veřejnou zakázku, neodeslal oznámení o zrušení zadávacího řízení veřejné zakázky k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek.

IV. Zadavatel se při zadávání předmětné nadlimitní veřejné zakázky dopustil správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. g) zákona o veřejných zakázkách tím, že postupoval při vyřizování námitek navrhovatele ze dne 31. 1. 2014 v rozporu s § 111 odst. 1 zákona o

veřejných zakázkách, když do 10 dnů od obdržení námitek neodeslal písemné rozhodnutí o tom, zda námitkám vyhovuje či nikoliv.

V. Jako opatření k nápravě postupů uvedených ve výroku I. a II. rozhodnutí žalovaného žalovaný dle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách ruší úkony zadavatele spojené s posouzením nabídky vybraného uchazeče a s hodnocením nabídek uchazečů, které jsou uvedeny v protokolech o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 17. 10. 2013, 31. 10. 2013, 14. 11. 2013, 28. 11. 2013, 5. 12. 2013 a 12. 12. 2013, a všechny následné úkony zadavatele v předmětném zadávacím řízení, včetně rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky vybraného uchazeče ze dne 16. 1. 2014 a rozhodnutí o námitkách navrhovatele ze dne 31. 1. 2014, jehož součástí je rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení ze dne 12. 2. 2014.

VI. Za spáchání správních deliktů uvedených ve výroku III. a IV. rozhodnutí žalovaný zadavateli uložil podle § 120 odst. 2 písm. b) zákona o veřejných zakázkách pokutu ve výši 30 000 Kč, splatnou do dvou měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí.

VII. Podle § 119 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, v návaznosti na § 1 odst. 1 vyhlášky č. 328/2006 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přezkoumání úkonů zadavatele pro účely zákona o veřejných zakázkách, se zadavateli ukládá uhradit náklady řízení ve výši 30 000 Kč, a to ve lhůtě dvou měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí.

[3] Proti rozhodnutí předsedy Úřadu žalobce podal včasnou žalobu, v níž uvádí, že rozhodnutím předsedy Úřadu byl zkrácen na svých právech jednak přímo, jednak v důsledku porušení svých práv v řízení předcházejícím jeho vydání. Zkrácení žalobce na jeho právech mělo spočívat v tom, že jím bylo nesprávně a v rozporu s právní úpravou potvrzeno rozhodnutí žalovaného, ačkoli toto rozhodnutí bylo nesprávné a nezákonné, a tím byl protiprávně zasaženo do práv žalobce jako veřejného zadavatele, a také tím bylo protiprávně zasaženo do jeho majetkové sféry. Zkrácení žalobce na jeho právech v důsledku porušení jeho práv v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí pak má spočívat v masivním porušování platné procesní právní úpravy, která výrazně omezila či dokonce zbavila žalobce možnosti efektivně uplatňovat a hájit svá práva. Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu v celém rozsahu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Žalobce v rozsáhlé žalobě uvedl celkem šestnáct hlavních žalobních bodů a rovněž okruh „doplňkových“ námitek. Ty spočívaly, ve stručnosti, v tom, že 1) předseda Úřadu potvrdil výrok I. rozhodnutí žalovaného, ačkoli řízení o přezkoumání úkonů žalobce jako zadavatele uvedeného ve výroku I. rozhodnutí žalovaného nebylo řádně zahájeno ani vedeno; 2) předseda Úřadu potvrdil výrok II. prvostupňového rozhodnutí, ačkoli pro jeho vydání nebyla splněna zákonná podmínka uplatnění námitek ve smyslu § 110 odst. 7 věta poslední zákona o veřejných zakázkách a splnění této podmínky předseda Úřadu posoudil právně nesprávně; 3) předseda Úřadu potvrdil výrok III. a IV. rozhodnutí žalovaného, ačkoli řízení o správních deliktech žalobce jako zadavatele uvedených ve výroku III. a IV. rozhodnutí žalovaného nebylo řádně zahájeno ani vedeno; 4) předseda Úřadu potvrdil výrok I. rozhodnutí žalovaného, ačkoli jeho výrok I. neobsahuje nezaměnitelný popis jednání, které je

deklarováno jako porušení zákona; 5) předseda Úřadu potvrdil výrok V. rozhodnutí žalovaného, ačkoli tento výrok neobsahuje určitý výčet úkonů žalobce jako zadavatele, které se jím ruší; 6) předseda Úřadu potvrdil výrok III. a IV. rozhodnutí žalovaného, ačkoli v řízení, které předcházelo vydání těchto výroků, žalovaný získal důkazy, na jejichž základě vydal žalovaný své rozhodnutí, nezákonně; 7) předseda Úřadu potvrdil prvostupňové rozhodnutí, ačkoli v řízení, které předcházelo jeho vydání, nebyly provedeny listinné důkazy způsobem odpovídajícím platné právní úpravě; 8) v rozporu se zákonnou povinností žalovaného a jeho předsedy žalobci nebyl poskytnuty kopie jím vyžádaných listin; 9) předseda Úřadu potvrdil rozhodnutí žalovaného, ačkoli není řádně a přezkoumatelně odůvodněno ve smyslu požadavků dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) na odůvodnění správního rozhodnutí; 10) předseda Úřadu potvrdil rozhodnutí žalovaného, ačkoli bylo vydáno na základě nesprávného právního posouzení věci; 11) předseda Úřadu potvrdil rozhodnutí žalovaného, ačkoli žalovaný nezjistil a ani se nevypořádal se všemi skutečnostmi, na jejichž základě žalobce jako zadavatel zrušil zadávací řízení; 12) předseda Úřadu potvrdil rozhodnutí žalovaného, ačkoli se zcela nepořádalo s návrhem ze dne 21. 2. 2014; 13) předseda Úřadu potvrdil výrok V. rozhodnutí žalovaného, ačkoli jím bylo rozhodnuto o právech a povinnostech osoby, která nebyla účastníkem správního řízení, a to bez jejího vědomí a souhlasu; 14) předseda Úřadu potvrdil výrok V. rozhodnutí žalovaného, ačkoli jím bylo rozhodnuto o zrušení rozhodnutí žalobce o zrušení jeho rozhodnutí o výběru nevhodnější nabídky, a současně bylo tímtož výrokem rozhodnuto o zrušení rozhodnutí žalobce o výběru nevhodnější nabídky jako součást jeho rozhodnutí ze dne 12. 2. 2014 o námitkách uchazeče – osoby zúčastněné na řízení a) – ze dne 31. 1. 2014; 15) předseda Úřadu potvrdil výrok VI. rozhodnutí žalovaného, ačkoli jím bylo rozhodnuto o pokutě za úkon žalobce, který výrokem V. téhož rozhodnutí pozbyl existence; 16) předseda Úřadu potvrdil výrok VI. rozhodnutí žalovaného, ačkoli jím bylo rozhodnuto o pokutě za správní delikt žalobce v rozporu s § 121 zákona o veřejných zakázkách a v rozporu s rozhodovací praxí žalovaného a jeho předsedy; 17) žalobce zmínil také některé další okolnosti, které v rámci řízení a rozhodování správních orgánů považoval za problematické (soud poznamenává, že k jednotlivým žalobním bodům, tak jak byly výše očíslovány, se vyjádří v dalším textu v samostatných bodech).

[5] Žalobce uvedené žalobní body podrobně rozvedl a soud se jimi bude detailně zabývat v příslušné části tohoto rozsudku.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

[6] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ji považuje za nedůvodnou a jako takovou by ji měl soud zamítnout. Žalovaný se rovněž s různou mírou podrobnosti vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům, jak byly vymezeny výše, přičemž neshledal jejich oprávněnost. Obecně přitom poznamenal, že žalobce ve správním řízení (v rozkladu) uplatnil v zásadě stejné námitky jako v žalobě. Ty však byly uvedeny pouze jako obecná konstatování bez konkretizace ve vztahu ke skutkovým okolnostem případu. Danou konkretizaci žalobce uvádí až v žalobě, tedy po právní moci rozhodnutí předsedy Úřadu, kterýžto postup je třeba považovat za nevhodný, neboť nelze vyloučit, že případným negativním důsledkům založeným pravomocným rozhodnutím žalovaného (resp. předsedy Úřadu) mohlo být předejito již v řízení o rozkladu.

[7] K vyjádření žalovaného podal své stanovisko ze dne 27. 4. 2015 žalobce. Předně poukázal na povinnost předsedy Úřadu, ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu, přezkoumat soulad prvostupňového správního rozhodnutí a také řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy a v celém rozsahu, tedy bez ohledu na to, co účastník řízení uvede v rozkladu; zdá se, že žalovaný si není vědom svých povinností a snaží se přenášet odpovědnost za nezákonné rozhodnutí předsedy Úřadu na žalobce.

[8] Žalobce v další části své repliky znovu rozvedl některé žalobní body. Žalobce tak opět upozornil na údajně nesprávné zahájení řízení a rovněž nesprávné rozšíření jeho předmětu, přičemž žalobce nemohl vědět, co bylo předmětem takového řízení. Dále žalobce odmítl svou odpovědnost v souvislosti s přípuštěním změny obsahu nabídky vybraného uchazeče, neboť v tomto směru neprojevil naprosto žádnou vůli. Žalobce pak také zmínil, že chyběly podmínky pro předmětné řízení, a to z důvodu nevyčerpání námitek ze strany osoby zúčastněné na řízení a). Co se týká nepřipustného rozšíření předmětu řízení, upozornil žalobce rozsáhlou citací na rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 21. 2. 2014, č. j. ÚOHS-R254/2013/VZ-3744/2014/310/MLr. Žalobce dále rozvedl své námítky k nedostatečné specifikaci jemu vytýkaného skutku a rovněž deficitní specifikaci úkonů zadavatele, které se ruší.

IV. Ústní jednání

[9] Při ústním jednání dne 17. 1. 2017 žalobce odkázal na podanou žalobu a zdůraznil, že dle jeho názoru bylo správní řízení ve věci od počátku nezákonné, a to proto, že nebyla splněna jedna z podmínek řízení v podobě povinného uplatnění námitek proti úkonům zadavatele; podání námitek nelze považovat za formalitu a rovněž sám žalovaný ve své správní praxi splnění dané podmínky zkoumá. Postup žalovaného nebyl zákonný také z toho důvodu, že zprostil navrhovatele – osobu zúčastněnou na řízení a) – např. povinnosti složit kauci. Co se pak týká řízení o správním deliktu, jeho zahájení nebylo řádně oznámeno, ve věci neproběhlo řádné dokazování a v podstatě prvním aktem v rámci tohoto řízení, na který mohl žalobce reagovat, bylo až rozhodnutí ve věci samé. Nadto řízení zahájené z moci úřední bylo založeno na listinných důkazech, které nebyly zákonným způsobem provedeny. I rozhodnutí ve věci samé je proto vadné, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu.

[10] Žalovaný odkázal na správní rozhodnutí a svá písemná podání ve věci, přičemž se domnívá, že námítky sice standardním způsobem podány nebyly, to je však důsledkem postupu samotného žalovaného; již v prvotním návrhu se přitom osoba zúčastněná na řízení a) materiálně domáhala zrušení rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení. Řízení z moci úřední bylo zahájeno řádným způsobem – v tomto směru žalovaný odkázal na svou písemnost ze dne 17. 4. 2014. K problematice dokazování pak poukázal žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2016, č. j. 30 Af 73/2014-184, dostupný na www.nssoud.cz. Žalovaný se domnívá, že celé řízení ve věci i rozhodnutí v obou stupních jsou zákonná.

[11] Osoba zúčastněná na řízení a) se při jednání ztotožnila se stanoviskem a argumentací žalovaného.

V. Posouzení věci soudem

[12] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

V. a) Otázka řádného zahájení řízení a vymezení jeho předmětu

[13] K prvnímu žalobnímu bodu žalobce uvedl, ve vztahu k výroku I. rozhodnutí žalovaného a jeho potvrzení předsedou Úřadu, že ve smyslu § 114 odst. 3 ve spojení s § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách může žalovaný zrušit pouze ten úkon, jehož zrušení se navrhovatel domáhá; osoba zúčastněná na řízení a) se se přitom v návrhu ze dne 21. 2. 2014 domáhala pouze a výlučně zrušení rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení. Dále žalovaný neoznámil žalobci zahájení řízení o jiném předmětu, než vymezeném obsahem návrhu osoby zúčastněné na řízení a) ze dne 21. 2. 2014, tedy o rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení a rovněž tak neoznámil žalobci zahájení řízení *ex officio* spočívajícího v tom, že v rámci vyjasňování některých částí nabídkové ceny osoby zúčastněné na řízení b) připustil změnu obsahu její nabídky, čímž zároveň porušil zásadu transparentnosti, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Ve výroku I. tak žalovaný rozhodl bez návrhu a bez zahájení řízení a dále vedl, v rozporu s § 46 odst. 1 správního řádu, řízení z moci úřední, aniž by dal žalobci možnost se k tomu vyjádřit dříve než v rozkladu. Z toho důvodu bylo nezákonně rozhodnuto i souvisejícím výrokem V. rozhodnutí žalovaného; výroky I. i V. tak jsou nezákonné, v rozporu s § 46 odst. 1 správního řádu a § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách a nezákonné je tak i žalobou napadené rozhodnutí. V dané souvislosti upozornil žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, publikovaný pod č. 2119/2010 Sb. NSS, dle něhož musí být předmět řízení identifikován již v prvním úkonu správního orgánu, aby bylo zaručeno právo účastníka řízení účinně se v daném řízení bránit.

[14] Soud k věci uvádí, že podle § 113 zákona o veřejných zakázkách se řízení o přezkoumání úkonů zadavatele „zahajuje na písemný návrh stěžovatele (dále jen „navrhovatel“) nebo z moci úřední“. Ustanovení § 114 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách praví, že návrh lze podat proti všem úkonům zadavatele, které vylučují nebo by mohly vyloučit zásady stanovené v § 6 zákona o veřejných zakázkách a v jejichž důsledku hrozí nebo vznikla újma na právech navrhovatele (dále dané ustanovení obsahuje příkladný výčet možných úkonů zadavatele, vůči nimž je návrh možné podat). Dle § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách mj. platí, že „[n]ávrh vedle obecných náležitostí podání musí obsahovat označení zadavatele, v čem je spatřováno porušení zákona, v jehož důsledku navrhovateli hrozí nebo vznikla újma na jeho právech, návrhy na provedení důkazů, a čeho se navrhovatel domáhá“. Podle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách pak platí, že „[n]edodrží-li zadavatel postup stanovený pro zadání veřejné zakázky nebo pro soutěž o návrh, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky nebo návrhu, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy, Úřad zruší zadávací řízení nebo soutěž o návrh nebo jen jednotlivý úkon zadavatele“.

[15] Na základě citované právní úpravy a po seznámení se s obsahem správního spisu konstatuje soud, že se ztotožňuje s názorem žalovaného, že první žalobní bod není důvodný.

[16] Návrh osoby zúčastněné na řízení a) ze dne 21. 2. 2014 byl žalobci zaslán jako příloha přípisu žalovaného ze dne 27. 2. 2014, č. j. ÚOHS-S139/2014/VZ-4345/2014/524/AS; tímto přípisem bylo účastníkům správního řízení ve smyslu § 47 odst. 1 správního řádu formálně řádně oznámeno zahájení daného správního řízení. Předmětný návrh ze dne 21. 2. 2014 přitom obsahuje petit, v němž osoba zúčastněná na řízení a) v bodě (i) navrhuje, aby žalovaný v rámci rozhodnutí ve věci „*postupem v souladu s § 118 odst. 1 ZVZ zrušil rozhodnutí Zadavatele o zrušení zadávacího řízení a nařídil Zadavateli provést nové posouzení a hodnocení nabídek, kdy v rámci fáze posouzení se bude Zadavatel specificky zabývat otázkou, zda uchazeč TEMPOS ve světle dříve zjištěných skutečností splnil zadávací podmínky, či jsou zde důvody pro jeho vyloučení*“. Žalobci lze do jisté míry přisvědčit v tom, že předmětný návrh, alespoň na první pohled, se domáhá zrušení rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení. Soud je však toho názoru, že celý návrh je třeba posuzovat komplexně a v souvislostech. Již ze samotného citovaného petitu se podává, že se osoba zúčastněná na řízení a) materiálně domáhá nejen zrušení rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení, ale rovněž revize posouzení a hodnocení nabídek, tedy jednotlivých kroků v rámci celého řízení o veřejné zakázce; zadávací řízení se tak věcně mělo, dle přinejmenším implicitně vyjádřeného návrhu a požadavku osoby zúčastněné na řízení a), vrátit do fáze posouzení a hodnocení nabídek.

[17] O konstatovaném svědčí nejen citovaný petit, ale i další „textové“ části celého návrhu, kdy osoba zúčastněná na řízení a) mj. uvádí, že porušení zákona o veřejných zakázkách shledává v tom, že „*TEMPOS následně v rámci podání vysvětlení přistoupil k předložení zcela nových kalkulací příslušných položek s tím, že tyto kalkulace nově obsahují nenulovou hodnotu zisku. Současně však zjevně upravil další položky předpokládaných kalkulací. V tomto případě se nicméně nejednalo ani o opravu zjevných početních chyby, ke kterým by hodnotící komise dle § 76 odst. 1 ZVZ nepřihlížela. Takový postup je zcela nepřípustný, protože dochází ke změně obsahu nabídky, k čemuž institut podání vysvětlení dle § 76 odst. 3 ZVZ nemůže sloužit*“. Lze odkázat i na jiné části návrhu: v části I. je prezentován komplex důvodů, pro které se osoba zúčastněná na řízení a) domnívá, že došlo k porušení zákona o veřejných zakázkách, v jejichž rámci se zmiňuje o obdobných pochybeních jako v pasáži citované výše v tomto odstavci; v části III., v návaznosti na řízení o námitkách dle zákona o veřejných zakázkách, se měl žalobce „*vyhnout řešení vytykánych pochybení*“, když tato pochybení jsou dále vypočtena; v části IV. jsou uvedena „*vlastní pochybení Zadavatele*“, kdy jsou vypočteny jednotlivé nesprávné kroky, mj. změna obsahu nabídky v rámci vysvětlení dle § 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách [osoba zúčastněná na řízení a) tak nejen vyjmenovala úkony zadavatele – žalobce, které považovala za nezákonné, a v tomto smyslu se tak, přinejmenším implicitně dožadovala jejich zrušení, ale lze tím také mít za to, že tím, (což je uváděno jako reakce na argumentaci uvedenou v replice žalobce ze dne 27. 4. 2015), byť nikoli výslovně, požadovala „*vrácení zadávacího řízení do určité fáze*“].

[18] Dle soudu tak bylo zahájení řízení žalovanému formálně řádně oznámeno zasláním návrhu osoby zúčastněné na řízení a), přičemž z celého textu tohoto návrhu muselo být zřejmé, v čem byla pochybení žalobce spatřována. Na věc přitom nelze bez dalšího aplikovat závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, neboť ten se týkal mj. problematiky oznámení o zahájení řízení v řízeních vedených z moci úřední, zejména řízení ve věcech správního trestání (viz zejména odstavce

[53] a násl. citovaného rozsudku). V nynějším případě se jednalo o řízení zahajované na návrh (ve vztahu k výroky I., II., potažmo V. rozhodnutí žalovaného), kdy se nejednalo (ve vymezeném rozsahu) o otázky správního trestání. Nadto i za těchto okolností se soud domnívá, s odkazem na výše uvedené, že „předmět [řízení byl] identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit“ (odstavec [54] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541). Předmět řízení, na který reagovaly výroky I., II. a V. rozhodnutí žalovaného, tak byl vymezen, jak bylo popsáno, návrhem osoby zúčastněné na řízení a) ze dne 21. 2. 2014 a v daném rozsahu nebylo možné hovořit o řízení zahájeném z moci úřední.

[19] Pro úplnost v daných souvislostech soud dodává, že konstrukce přezkumu dle části páté hlavy druhé zákona o veřejných zakázkách (§ 112 a násl. daného zákona) je určitého „hybridního“ charakteru, kdy je možné, aby řízení o přezkoumání úkonů zadavatele bylo zahájeno na písemný návrh stěžovatele (navrhovatele) nebo z moci úřední (§ 113 zákona o veřejných zakázkách). Přitom zmíněná konstrukce, jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 2 Afs 32/2012-33, dostupném na www.nssoud.cz (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2014, č. j. 5 Afs 48/2013-272, publikovaný pod č. 3142/2015 Sb. NSS), „není postavena na důsledném rozhraničení zásady dispoziční a oficiality či zásady vyšetřovací a projednací; není proto v rámci jednotlivých druhů řízení vyloučeno jejich prolínání (shodně uvážil i Vrchní soud v Olomouci ve svém rozhodnutí č. SJS 681/2000, které se týkalo zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, přičemž tento závěr lze, s ohledem na podobnost základních rysů současné a dřívější právní úpravy, i nyní plně aprobovat)“. Přestože Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 2 Afs 32/2012-33, uvedl, že je třeba respektovat nuance mezi řízeními zahajovanými z moci úřední nebo na návrh navrhovatele (takové návrhové řízení nadto vykazuje některé znaky sporného řízení dle § 141 správního řádu), domnívá se zdejší soud, že se žalobce z návrhu dozvěděl, „jaká porušení zákona o veřejných zakázkách jsou mu kladena k tíži a proč“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2014, č. j. 5 Afs 48/2013-272, který v tomto smyslu poukazuje na blízkost institutu námitek podle § 110 zákona o veřejných zakázkách, z jejichž rozsahu mohl dle názoru krajského soudu žalobce rovněž usuzovat na rozsah přezkumu před žalovaným), přičemž se (přínejmenším přiměřeně) stále, a to i v nyní posuzované věci, uplatní závěry formulované v rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 29. 6. 2000, sp. zn. 2 A 5/2000, SJS č. 681/2000, dle něhož je dána povinnost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zabývat se v rámci zahájeného správního řízení veškerými skutečnostmi souvisejícími s předmětnou veřejnou zakázkou, a to bez ohledu na rozsah návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 5 Afs 19/2007-81, dostupný na www.nssoud.cz).

[20] Jak již bylo řečeno, shledává krajský soud z uvedených důvodů první žalobní bod nedůvodným. Přitom k rozkladové námitce týkající se údajného pochybení spočívajícího v tom, že řízení nebylo řádné zahájeno, se předseda Úřadu vyjádřil v bodě 65. žalobou napadeného rozhodnutí; vzhledem k tomu, že příslušná námitka obsažená v rozkladu byla velice obecná, („Zadavatel vytýká napadenému rozhodnutí, že bylo vydáno, aniž by bylo řízení, ve kterém bylo vydáno, řádné zahájeno.“), nelze vytýkat žalobou napadenému

rozhodnutí, že se jí obdobně obecně zabývalo, aniž by v daném směru šlo do větší hloubky, či se zaměřilo právě tím směrem (rozsah návrhu ze dne 21. 2. 2014), který žalobce konkretizoval až v žalobě.

[21] Soud rovněž doplňuje, byť by bylo možné danou námitku hodnotit jako nepřipustný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 2 věty poslední s. ř. s., že nepřisvědčuje argumentaci žalobce v replice ze dne 27. 4. 2015, když žalobce tvrdí, že zde nebylo úkonu, jímž žalobce „připustil změnu obsahu [...] nabídky“ (viz výrok II. rozhodnutí žalovaného), protože nemohl žalobce vytušit, že o tomto úkonu je rovněž zahájeno řízení žalovaným. „Připuštění změny nabídky“ bylo totiž faktickým důsledkem úkonů zadavatele vymezených ve výroku V. rozhodnutí žalovaného, kdy proti těmto úkonům také směřoval návrh osoby zúčastněné na řízení a). Žalovaný i předseda Úřadu tak ve smyslu návrhu dle § 114 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách směřujícího proti jednotlivým úkonům, rozhodli prostřednictvím výroku V. rozhodnutí žalovaného o úkonu zadavatele ve smyslu § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, nikoli o jednání zadavatele spočívajícího v nečinnosti, jak dovozuje žalobce; výrok II. rozhodnutí žalovaného tak pouze „sumarizuje“ a pojmenovává výsledek vadných (a proto zrušených) jednotlivých úkonů zadavatele [nadto nelze hovořit o nečinnosti v pravém slova smyslu, když z jednání příslušné hodnotící komise z 12. 12. 2013 vyplývá, že tato komise dospěla k závěru, že osoba zúčastněná na řízení b) objasnila (vysvětlila) svou nabídku, čímž, dle níže rozebíraného hodnocení, fakticky „připustila“ změnu obsahu nabídky].

V. b) Splnění podmínek pro podání návrhu

[22] Žalobce v rámci druhého žalobního bodu namítal, že pro vydání výroku II. rozhodnutí žalovaného a jeho potvrzení předsedou Úřadu nebyla splněna zákonná podmínka uplatnění námitek ve smyslu § 110 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách. Dle žalobce bylo správní řízení zahájeno a jeho předmět vymezen návrhem osoby zúčastněné na řízení a) ze dne 21. 2. 2014, který směřoval ke zrušení rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení. Z tohoto návrh i obsahu správního spisu vyplývá, že předmětnému návrhu nepředcházelo uplatnění námitek proti rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení. Rozhodnutí v prvním i druhém stupni tak byla vydána nezákonně, kdy žalovaný i předseda Úřadu nesprávně posoudili splnění zákonné podmínky pro uplatnění návrhu spočívající v podání námitek dle § 110 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách. Námitky proti rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení totiž byly uplatněny až 20. 3. 2014, kdy návrhu osoby zúčastněné na řízení a) ze dne 21. 2. 2014 předcházely námitky ze dne 31. 1. 2014 směřující pouze proti výběru nejhodnější nabídky; takto je i návrh ze dne 21. 2. 2014 formulován a pouze o něm vedl žalovaný, jak vyplývá z jeho oznámení ze dne 27. 2. 2014, č. j. ÚOHS-S139/2014/VZ-4345/2014/524/Ast, celé řízení. Následné „doplnění návrhu“ osoby zúčastněné na řízení a) ze dne 20. 3. 2014 je tak možno hodnotit jako návrh zcela nový v jiné věci (se stejným petitem, ale na základě jiných skutečností a tvrzení); o tomto návrhu však dosud řízení vedeno nebylo a nebylo o něm ani rozhodnuto, nebyla ve vztahu k němu vyměřena kauce. Správní orgány také nerozhodly o povolení změny obsahu návrhu dle § 41 odst. 8 správního řádu.

[23] Podle § 110 odst. 7 věty předposlední zákona o veřejných zakázkách je „[p]odání námitek řádně a včas [...] podmínkou pro podání návrhu na přezkoumání postupu zadavatele ve stejné věci“; podání námitek je tedy, jak uvádí žalobce, *condicio sine qua non* pro podání návrhu dle § 114 zákona o veřejných zakázkách.

[24] Soud uvádí, že ze správního spisu a obsahu návrhu přitom vyplývá, že námitkami ze dne 31. 1. 2014 osoba zúčastněná na řízení a) brojila proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky v rámci předmětné veřejné zakázky, kdy o těchto námitkách rozhodl pod č. j. MUBR 9732/2014 dne 12. 2. 2014 žalobce tak, že námitkám nevyhověl a jako ke způsobu nápravy přistoupil ke zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nabídky vybraného uchazeče a zároveň zrušil celé zadávací řízení. Z návrhu ze dne 21. 2. 2014 osoby zúčastněná na řízení a) vyplývá, že tato si byla vědoma povinnosti dle § 110 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách a uvedla, že proti rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení „současně podá písemné námitky“, je však přesvědčena, že z materiálního pohledu se jedná o celkově nesprávný způsob vyřízení námitek ze dne 31. 1. 2014, přičemž samotné zrušení zadávacího řízení nelze posuzovat odděleně; osoba zúčastněná na řízení a) avizovala, že je připravena v případě nevyhovění v pořadí druhým námitkám svou argumentaci z návrhu ze dne 21. 2. 2014 rozšířit. Těmto dalším námitkám ze dne 26. 2. 2014 žalobce dne 10. 3. 2014 pod č. j. MUBR 15340/2014 nevyhověl, protože osoba zúčastněná na řízení a) podáním ze dne 20. 3. 2014 „doplnila“ svůj původní návrh ze dne 21. 2. 2014.

[25] V bodě 58. svého rozhodnutí žalovaný splnění podmínek řízení posuzoval, přičemž zde vzhledem k popsáním skutkovým okolnostem uvádí, že by navrhovatel – osoba zúčastněná na řízení a), nemohl v případě, že by měl svůj návrh podat až po vyřízení námitek ze dne 26. 2. 2014, podat návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele v plném rozsahu při dodržení lhůty pro podání návrhu dle § 114 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, přičemž v souvislosti s námitkami ze dne 26. 2. 2014 podáním ze dne 20. 3. 2014 „doplnil“ náležitosti návrhu a je zřejmé, že navrhovatel podal včasné a řádné námitky; došlo ke zhojení části návrhu, ve které navrhovatel brojil proti zrušení zadávacího řízení. K velmi obecné rozkladové námitce o nesplnění podmínek řízení se předseda Úřadu obdobně obecně vyjádřil v bodě 71. žalobou napadeného rozhodnutí.

[26] Předně lze opět uvést, že příslušná námitka obsažená v rozkladu byla natolik obecná, že nebylo možné požadovat po předsedovi Úřadu, aby se jí v žalobou napadeném rozhodnutí zcela detailně zabýval. V kontextu dané rozkladové námitky tak soud shledává vypořádání se s ní dostatečným a, s přihlédnutím k níže uvedenému, souhlasí se závěry žalovaného vyjádřeními v předchozím odstavci.

[27] K věci soud také uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že v návaznosti na „doplňující“ podání osoby zúčastněné na řízení a) ze dne 20. 3. 2014 žalovaný usnesením ze dne 25. 3. 2014, č. j. ÚOHS-S139/2014/VZ-5507/2014/524/Ast, účastníkům řízení určil lhůtu, v níž mohli navrhnout důkazy a činit jiné návrhy a vyjádřit své stanovisko v řízení, a usnesením ze dne 8. 4. 2014, č. j. ÚOHS-S139/2014/VZ-7536/2014/524/Ast, určil účastníkům řízení lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

[28] Je přitom možné souhlasit se žalovaným, který ve vyjádření k žalobě uvedl, že skutečnost, že části návrhu osoby zúčastněné na řízení a) týkající se rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení, formálně nepředcházely námitky dle § 110 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách, byla způsobena postupem žalobce. Ten o zrušení zadávacího řízení rozhodl v rámci rozhodnutí o námitkách osoby zúčastněné na řízení a). Jak již bylo řečeno, tato osoba si svou povinnost dle § 110 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách uvědomovala, přičemž po „doplnění“ návrhu byla účastníkům řízení poskytnuta lhůta ve smyslu § 36 odst. 1

a 2 správního řádu a bylo jim umožněno se vyjádřit ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. I dle názoru soudu tak podmínky zahájení a vedení správního řízení v části návrhu směřující proti rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení byly splněny, když osoba zúčastněná na řízení a) „doplněním“ návrhu doplnila veškeré zákonem požadované náležitosti; přitom materiálně již původní návrh ze dne 21. 2. 2014 směřoval proti rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení, když nebylo možné obě rozhodnutí žalobce o námitkách osoby zúčastněné na řízení a) za popsané situace posuzovat izolovaně a tudíž návrh ze dne 21. 2. 2014 a jeho „doplnění“ ze dne 20. 3. 2014 považovat za dva návrhy samostatné. Jak již bylo zmíněno, nelze pustit ze zřetele i časové hledisko pro uplatnění návrhu dle § 114 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, když navíc žalobcem poměrně formalisticky ražený náhled by mohl bránit komplexnímu posouzení věci v řízení vedeným žalobcem a vykazujícím specifika popsaná v části V. a) tohoto rozsudku.

[29] K předchozímu odstavci soud poznamenává, že postup žalovaného (resp. předsedy Úřadu) nepovažuje za obohacení platné právní úpravy „o několik *ad hoc* výjimek ze zákona *in favorem obchodní společnosti SITA CZ a.s.*“, svévolný či ignorující platnou právní úpravu a její nahrazování „*protiprávní normotvorbou i mimoprávními postřehy*“ (viz replika žalobce ze dne 27. 4. 2015). Naopak žalovaný tak postupoval v rámci požadavku na efektivní „dohled“ nad veřejnými zakázkami; postup správních orgánů tak nebyl ve prospěch osoby zúčastněné na řízení a), ale ve prospěch dosažení účelu zákona, kterým je i hospodárné vynakládání veřejných prostředků (k účelu zákona viz např. Jurčík, R. Zákon o veřejných zakázkách. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 11). Dosažení účelu zákona a přezkumu dle části páté hlavy druhé zákona o veřejných zakázkách by v daném kontextu bylo komplikováno, pokud by navrhovatel byl nucen samostatně napadnout, jako v nynějším případě, nejdříve vymezené úkony zadavatele a až poté případně rozhodnutí zrušení zadávacího řízení, když by o tomto zrušení bylo rozhodnuto v rámci rozhodnutí o námitkách dle § 110 zákona o veřejných zakázkách, přičemž by za oba návrhy, byť postupně napadené úkony zadavatele se sebou úzce souvisí, bylo třeba složit kauci (§ 115 zákona o veřejných zakázkách), napadené úkony byly posuzovány izolovaně, popř. by hrozilo zmeškání lhůty dle § 114 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách.

V. c) Nezahájení řízení o správních deliktech žalobce a vadné vedení tohoto řízení

[30] V rámci třetího žalobního bodu žalobce sdělil, že rozhodnutím předsedy Úřadu byly potvrzeny shora uvedené výroky III. a IV. rozhodnutí žalovaného, ačkoli řízení o správních deliktech žalobce nebylo řádně zahájeno ani vedeno. Žalobce v této souvislosti odkázal na § 46 odst. 1 správního řádu a § 116 zákona o veřejných zakázkách, jakož poukázal i na rozdíl postavení účastníků řízení zahájených na návrh a řízení zahájeného z moci úřední. Zahájení řízení z moci úřední však žalovaný žalobci nijak neoznámil a vedl s ním i s dalšími účastníky řízení pouze řízení o přezkoumání úkonů žalobce jako zadavatele, kdy jeho předmět byl vymezen návrhem osoby zúčastněné na řízení a) ze dne 21. 2. 2014; tento předmět byl nezákonně a neúčinně rozšířen o podezření ze spáchání správních deliktů, a to dopisem žalovaného ze dne 17. 4. 2014. Takto však není možné rozšiřovat návrhové řízení o řízení o správním deliktu; taková řízení by šlo leda zákonem předepsaným způsobem spojit ve smyslu § 140 správního řádu. Řízení o správních deliktech tak bylo vedeno nezákonně, bez zahájení, žalobci byla odňata všechna práva účastníka takového řízení, a to vyústilo v překvapivé rozhodnutí. Žalobce byl zároveň protiprávně dehonestován. Předseda Úřadu se pak

potvrzením výroků III. a IV. rozhodnutí žalovaného rovněž dopustil nezákonnosti a je třeba vzít v potaz i vazbu na související výrok VI. rozhodnutí žalovaného o pokutě za spáchání správních deliktů. Danou argumentaci rozšířil žalobce v replice ze dne 27. 4. 2015 o odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, a rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 21. 2. 2014, č. j. ÚOHS-R254/2013/VZ-3744/2014/310/MLr.

[31] Podle § 46 odst. 1 správního řádu je „[ř]ízení z moci úřední [...] zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby“. Podle § 116 věty druhé zákona o veřejných zakázkách „[v] řízení o spáchání správního deliktu je účastníkem osoba podezřelá z jeho spáchání“.

[32] Ze správního spisu soud zjistil, že tento obsahuje písemnost („dopis“) žalovaného ze dne 17. 4. 2014, č. j. ÚOHS-S139/2014/VZ-8097/2014/524/Ast, označený jako „Seznámení se skutečnostmi zjištěným i ve správním řízení – rozšíření předmětu správního řízení“, která byla adresována žalobci a právním zástupcům osob zúčastněných na řízení. V jejím rámci žalovaný uvedl mj. to, že „z moci úřední z předložené dokumentace o veřejné zakázce získal pochybnosti a zákonnosti postupu zadavatel, a to zda zadavatel postupoval při vyřizování námitek navrhovatele ze dne 31. 1. 2014 v souladu s ust. § 111 odst. 1 zákona, přičemž tuto pochybnost vyjádřil i navrhovatel ve svém návrhu ze dne 21. 2. 2014 a dále, zda zadavatel postupoval v souladu s ust. § 84 odst. 7 zákona“. Po citaci ustanovení § 84 odst. 7 a § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách žalovaný stručně uvedl důvody pochybností o správnosti postupu žalobce (zadavatele) a dodal, že „[p]ředmět správního řízení původně vymezený obsahem návrhu se tudíž z moci úřední rozšiřuje i o výše uvedené zjištěné skutečnosti“.

[33] V posuzované věci přitom zdejší soud vyšel ze své dosavadní judikatury, kdy se k obdobné věci vyjádřil např. v případě rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 29 Af 74/2012-80, dostupného na www.nssoud.cz. V něm konstatoval mj. to, že „nelze přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný je oprávněn přezkoumávat úkony zadavatele pouze v rozsahu návrhu, na základě kterého bylo zahájeno řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Takové „rozšíření“ předmětu správního řízení nad rámec podezření plynoucích ze samotného návrhu na zahájení řízení uskutečnit lze. Žádné z ustanovení zákona o veřejných zakázkách v tomto ohledu neurčuje, že by byl žalovaný vázán rozsahem návrhu nebo jeho důvody (srov. např. § 114 zákona o veřejných zakázkách). Zákon tedy takový postup přímo nevylučuje. Má-li být účelně a efektivně zajištěn dohled nad zadáváním veřejných zakázek, pak přestože návrhové řízení o přezkum úkonů zadavatele v sobě nutně obsahuje prvek kontradiktornosti (navrhovatel vs. zadavatel), je žalovaný oprávněn na základě podaného návrhu přezkoumat zadávací řízení jako celek a v něm dovodit i takové porušení zákona o veřejných zakázkách, na které jej původní návrh neupozorňoval. [...] Nemělo by žádný praktický důsledek, aby v řízení o návrhu bylo jednání zadavatele přezkoumáno výhradně v mezích uplatněného návrhu a případně řízení zastaveno, pokud by žalovaný v tomto rozsahu porušení zákona o veřejných zakázkách ze strany zadavatele nedovodil, a aby následně žalovaný z moci úřední zahajoval další samostatné správní řízení o přezkumu jiných úkonů zadavatele, u nichž podezření

z porušení zákona o veřejných zakázkách sám dovedil v rámci původního návrhového řízení. Takový postup by byl v rozporu se zásadou hospodárnosti. [...] Vždy však musí dodržena zásada, že účastníci mají právo být před vydáním rozhodnutí seznámeni se všemi podklady rozhodnutí a mít možnost se k těmto podkladům vyjádřit. Při rozšíření předmětu řízení nad rámec návrhu tedy účastníci musí být o takovém rozšíření žalovaným informováni“.

[34] Citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2014, č. j. 29 Af 74/2012-80, byl „potvrzen“ rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 202/2014-42, dostupným na www.nssoud.cz. Obdobné závěry přitom zdejší soud vyslovil již i v rozsudku ze dne 10. 11. 2011, č. j. 62 Af 52/2010-89, dostupném na www.nssoud.cz, v němž bylo nad rámec již citovaného rovněž uvedeno, že zákon o veřejných zakázkách „*takový postup přímo nevyklučuje, nadto není takový postup podle zdejšího soudu vyloučen ani aplikací žádného z ustanovení správního řádu, subsidiárně aplikovatelného*“.

[35] Dle názoru krajského soudu pak uvedené judikaturní závěry dopadají i na právě posuzovanou věc. Žalovaný „rozšířil“ předmět specifického řízení, v němž dochází k přezkumu úkonů zadavatele, o další jednání, která jdou nad rámec samotného návrhu (byť jsou toto jednání v návrhu ze dne 21. 2. 2014 rovněž zmiňována). O „rozšíření“ předmětu řízení byli účastníci dosavadního řízení informováni již zmíněným dopisem žalovaného ze dne 17. 4. 2014, ze kterého dle krajského soudu dostatečně vyplývá, že bylo zahájeno rovněž řízení z moci úřední, přičemž bylo rovněž dostatečně specifikováno, co je předmětem daného řízení a vůči čemu se má žalobce (možnost) „bránit“. V tomto smyslu neobstojí odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, ani na rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 21. 2. 2014, č. j. ÚOHS-R254/2013/VZ-3744/2014/310/MLr; pokud jde o odkaz na zde uvedené rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 21. 2. 2014, pak z jeho formulací „*o samostatnosti správního řízení na návrh a správního řízení zahájeného ex offi*“, celkovém kontextu nevyplývá, že by tato řízení, mezi kterými je třeba odlišovat, nemohla být vedena v rámci jednoho „celkového“ řízení. Rovněž podstata deliktního jednání byla v dopise žalovaného ze dne 17. 4. 2014 dostatečně specifikována a přezkoumávaný postup žalovaného není, při zohlednění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2011, č. j. 62 Af 52/2010-89, a specifického charakteru řízení týkajícího se dohledu nad dodržováním zákona dle části páté, hlavy II. zákona o veřejných zakázkách, v rozporu se správním řádem. V daných podmínkách lze považovat za splněné i požadavky § 46 odst. 1 správního řádu.

[36] K posuzovanému žalobnímu bodu lze dodat, že žalobce v žalobě blíže nespecifikuje, jak byl popsáním postupem správních orgánů zkrácen na svých právech (k otázce zákonnosti získání důkazů žalovaným se soud vyjadřuje níže). Za důvod nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů nelze považovat ani tvrzenou „dehonestaci“ žalobce tím, že rozhodnutí o správním deliktu bylo vydáno s vědomím osob, které účastníky řízení o správním deliktu být neměly. Obdobně jako žalovaný ve vyjádření k žalobě i soud přiměřeně odkazuje na § 123 zákona o veřejných zakázkách, dle kterého má žalovaný povinnost průběžně uveřejňovat svá pravomocná rozhodnutí podle tohoto zákona na své internetové adrese; jednak je otázkou, zda by zmíněná „dehonestace“ žalobce měla za následek nezákonnost rozhodnutí správních orgánů nebo spíše jinou formu odpovědnosti, jednak je míra daného dotčení práv žalobce relativizována právě důsledky vyplývajícími z povinnosti zveřejňování dle § 123 zákona o

veřejných zakázkách, kdy by se o závěrech správních orgánů mohli nejen účastníci řízení tak jako tak dozvědět.

V. d) Absence nezaměnitelného popisu jednání žalobce při zadávání zakázky

[37] Dle žalobce předseda Úřadu potvrdil výrok I. rozhodnutí žalovaného, ačkoli v tomto absentoval popis jednání žalobce, které žalovaný shledal porušením zákona; nebylo tak určeno, jakým konkrétním jednáním žalobce připustil změnu obsahu nabídky osoby zúčastněné na řízení b). Dle žalobce musí být v návaznosti na § 48 odst. 2 správního řádu předmět správního řízení a rozhodnutí nezaměnitelně individualizován, tedy specifikován tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným předmětem řízení, a to také proto, aby nebylo možné vést o jednom a tomtéž předmětu několik řízení. Konstatace ve zmíněném výroku I. tak není popisem skutku, který má být porušením zákona, nýbrž jeho právní kvalifikací. V tomto ohledu žalovaný ignoroval judikaturu Nejvyššího správního soudu v podobě usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publikovaného pod č. 1546/2008 Sb. NSS. Toto usnesení se sice týká problematiky správních deliktů, ale je třeba je vztáhnout i na požadavky na identifikaci porušení zákona o veřejných zakázkách, o čemž svědčí i rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 4. 4. 2014, č. j. ÚOHS-R87/2013/VZ-7179/2013/310/PMa. Lze odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2014, č. j. 62 Af 91/2013-89, dostupný na www.nssoud.cz. I žalobou napadené rozhodnutí je proto zatíženo nezákonností, a to i proto, že rozhodnutí správních orgánů byla v rozporu s jejich vlastní rozhodovací praxí, tedy též s § 2 odst. 4 správního řádu. S uvedeným souvisí i nezákonnost rozhodnutí žalovaného ve výroku V. a jeho potvrzení předsedou Úřadu.

[38] K uvedenému žalobnímu bodu se krajský soud vyjadřuje tak, že z výroku I. rozhodnutí žalovaného, jak byl rekapitulován v odstavci [2] tohoto rozsudku, vyplývá, jakým jednáním dle žalovaného žalobce při zadávání veřejné zakázky nedodržel postup stanovený v § 76 odst. 3 ve spojení s § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, tj. tím, že v rámci vyjasňování některých částí nabídkové ceny osoby zúčastněné na řízení b) obsahujících nulové hodnoty v podrobných kalkulacích provozních nákladů připustil změnu obsahu její nabídky, čímž zároveň porušil zásadu transparentnosti, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy. Je tedy třeba posoudit, zda takové vymezení obsažené ve výroku I. rozhodnutí žalovaného (a navazující rozhodnutí předsedy Úřadu) ob stojí.

[39] Pokud je jako východisko zvoleno usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, pak je třeba uvést, že v něm Nejvyšší správní soud uvedl, že „[v]ýrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. [...] Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s]“. Z citovaných výroků předmětného usnesení, jakož i z obsahu jeho odůvodnění, je zřejmé, že se dané rozhodnutí týkalo především problematiky tzv. jiných správních deliktů, popř. obecněji sankčních správních řízení. V posuzovaném případě, přesněji řečeno v případě výroku I. rozhodnutí žalovaného, přitom nejde o řízení o jiném správním deliktu. Dle názoru krajského soudu tak nelze uvedené závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu bez dalšího mechanicky přenášet na každá správní

rozhodnutí přijatá v jiných typech správních řízení, aniž by došlo k přihlídnutí ke konkrétním okolnostem každé individuální posuzované věci.

[40] Ačkoli by optimálním stavem bylo, kdyby výroky rozhodnutí správních orgánů dosahovaly preciznosti, která je vyžadována v případě rozhodnutí o správních deliktech, mohlo by rigidní lpění ze strany správních soudů na těchto maximách vést k závěrům, které by byly v rozporu s některými zásadami správního řízení, např. procesní ekonomie; takový požadavek přímo neplyne ani z žádného ustanovení zákona o veřejných zakázkách, popř. správního řádu (zejména jeho § 68 odst. 2). Dle názoru zdejšího soudu byl skutek žalobce, jak vyplývá ze skutkových okolností případu, výrokem I. rozhodnutí žalovaného popsán nezaměnitelným způsobem, neboť ze správního spisu, konkrétně z protokolů o jednání hodnotící komise, vyplývá, že hodnotící komise nepožadovala vysvětlení jiných částí nabídky vybraného uchazeče [osoby zúčastněné na řízení b)], a tedy ani nemohla v těchto jiných částech připustit změnu nabídky. Z výroku I. rozhodnutí žalovaného tak implicitně vyplývá rovněž časové určení vytýkaného jednání (příslušná jednání hodnotící komise). Soudu tak nevznikají pochyby o žalobci vytýkaném skutku, přičemž si je vědom, že žalobce v replice ze dne 27. 4. 2015 znovu zdůrazňuje, že rozhodnutí žalovaného (a v návaznosti na to i žalobou napadené rozhodnutí) mělo přísně splňovat požadavky vyplývající z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, přičemž se domnívá, že nepostačuje odkaz na „skutkové okolnosti případu“, popř. upřesnění výroku v rámci odůvodnění rozhodnutí; v tomto směru soud znovu uvádí, že dle jeho názoru nelze v případě „ne-sankčních“ správních řízení bez zvážení konkrétních okolností případu dogmaticky aplikovat požadavky kladené na rozhodnutí o (jiných) správních deliktech.

[41] Soud rovněž souhlasí s vyjádřením žalovaného k žalobě, že důraz na preciznost výroku rozhodnuto jiném správním deliktu může vyplývat z § 48 odst. 2 správního řádu, podle kterého lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou. V případě správního trestání tak má jednoznačné vymezení skutku zabránit tomu, aby byla jedna osoba za tentýž skutek potrestána vícekrát. V případě správního řízení zahájeného na návrh podle zákona o veřejných zakázkách se jedná o odlišnou situaci, neboť shledá-li žalovaný, že zadavatel nedodržel postup stanovený zákonem, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky nebo návrhu, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy, uloží žalovaný nápravné opatření v podobě zrušení zadávacího řízení či zrušení jednotlivého úkonu zadavatele. Z povahy věci pak vyplývá, že pokud jednou žalovaný zruší zadávací řízení nebo určitý úkon zadavatele, nemůže zadávací řízení či tento konkrétní úkon zrušit znovu. Proto není argumentace žalobce § 48 odst. 2 správního řádu (potažmo judikaturou Nejvyššího správního soudu vztahující se k požadavkům na výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu) zcela přiléhavá.

[42] K věci je v návaznosti na žalobní námitky žalobce třeba dodat, že k závěru o nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů, a to v aspektu posuzovaném v této části tohoto rozsudku, nevede ani odkaz žalobce na rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 4. 4. 2014, č. j. ÚOHS-R87/2013/VZ-7179/2013/310/PMa. V uvedeném případě totiž výrok prvostupňového rozhodnutí žalovaného bylo neurčitější než nyní, kdy jednání zadavatele nebylo jakkoli konkretizováno (a obsahovalo rovněž nesprávnou právní kvalifikaci). Je sice pravdou, že předseda Úřadu ve zmíněném rozhodnutí připustil aplikovatelnost usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, na zvažovanou

věc, dle názoru zdejšího soudu však nebyl takový postup nezbytně nutný (viz výše). Navíc, pakliže je argumentováno, že předseda Úřadu nedodržel svou vlastní rozhodovací praxi, nelze z jednoho rozhodnutí bez dalšího vyvozovat porušení ustálené správní praxe (a tedy porušení práv účastníka řízení), přičemž z řízení před soudem nevyplývalo, že by se skutečně v daném aspektu o ustálenou správní praxi jednalo. Jak přitom vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, publikovaného pod č. 1915/2009 Sb. NSS, „[s]právní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů“. Ačkoli je sice nežádoucí, aby existovala i jednotlivá rozhodnutí téhož správního orgánu obsahující odlišné právní názory, nepovažuje s ohledem na výše uvedené krajský soud rozhodnutí „rozpor“ mezi nyní žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu a jeho rozhodnutím ze dne 4. 4. 2014, č. j. ÚOHS-R87/2013/VZ-7179/2013/310/PMa, za důvod jeho nezákonnosti, a to zvláště za situace, kdy rozklad žalobce v daném směru neobsahoval žádnou konkrétní argumentaci.

V. e) Nedostatek výčtu úkonů žalobce jako zadavatele, které se ruší

[43] Žalobce dále namítl, že předseda Úřadu potvrdil výrok V. rozhodnutí žalovaného, ačkoli ten neobsahuje určitý výčet úkonů žalobce jako zadavatele, které se jím ruší. Dle žalobce kromě „rozhodnutí o výběru nejhodnější nabídky vybraného uchazeče ze dne 16. 1. 2014 a rozhodnutí o námitkách navrhovatele ze dne 31. 1. 2014 a rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení ze dne 12. 2. 2014“ je naprosto neurčitě, které konkrétní úkony žalobce jako zadavatele se ruší. Přitom výrok správního rozhodnutí musí vymezovat určitě, čeho se týká, potažmo na které úkony zadavatele dopadá, jinak je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné a nevykonatelné. Výrok rozhodnutí musí být určitý sám o sobě a nelze okruh dotčených úkonů doplňovat např. odůvodněním rozhodnutí, nebo je ponechat na právní či jiné úvaze účastníků, aby ti dovozovali, na které úkony zadavatele se správní rozhodnutí vůbec vztahuje. Výrok správního rozhodnutí může mít význam i pro jiné orgány státní správy, orgány činné v trestním řízení, poskytovatele dotace atp. Proto je třeba, aby výrok byl sám o sobě srozumitelný nejen pro účastníky řízení. O tom, že daný požadavek předseda Úřadu zná, svědčí např. jeho rozhodnutí ze dne 21. 10. 2013, č. j. ÚOHS-R94/2013/VZ-20517/2013/310/MLr, na jehož citaci žalobce odkázal. To svědčí o tom, že se předseda Úřadu neodůvodněně odchýlil od vlastní správní praxe.

[44] V daném ohledu soud přisvědčuje žalobci, že rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 21. 10. 2013, č. j. ÚOHS-R94/2013/VZ-20517/2013/310/MLr, se skutečně týkalo situace, která byla obdobná nyní posuzovanému případu. Je však třeba vzít v potaz, že obdobnou praxí žalovaného (resp. souvisejícími rozkladovými rozhodnutími předsedy Úřadu) se správní soudy již zabývaly. V případě analogickému nynější věci tak Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 2. 10. 2014, č. j. 62 Af 45/2013-102, posuzoval případ, kdy výrokovou částí II. prvostupňového rozhodnutí žalovaný zrušil všechny úkony tehdejšího žalobce související s posouzením prokázání splnění kvalifikace jednoho ze zájemců, rozhodnutí žalobce o vyloučení daného zájemce z účasti v koncesním řízení a všechny následné úkony žalobce učiněné v koncesním řízení. Ve zmíněné věci tak Krajský soud v Brně, mimo to, že argumentaci žalobce označil za účelovou, uvedl k prakticky totožné žalobní námitce, že „odlišně od žalobce je zdejší soud pevného přesvědčení, že konstrukce výrokové části II. prvostupňového rozhodnutí je dostatečně srozumitelná, jasná a určitá a že nejistota ohledně

toho, „co se vlastně zrušuje“, je ze strany žalobce nejistotou toliko předstíranou“. Závěry citovaného rozsudku byly potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 As 252/2014-47, dostupným na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že „[z]dejší soud nemá za důvodné ani námitky, které se vztahují k neurčitosti výrokové části II. rozhodnutí o rozkladu“ (viz zejména odstavec [32] citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu).

[45] Obdobně jako ve věci řešené pod sp. zn. 62 Af 45/2013 i nyní Krajský soud v Brně má za to, že zrušil-li žalovaný všechny úkony zadavatele spojené s posouzením nabídky vybraného uchazeče a s hodnocením nabídek uchazečů, které jsou uvedeny v protokolech o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 17. 10. 2013, 31. 10. 2013, 14. 11. 2013, 28. 11. 2013, 5. 12. 2013 a 12. 12. 2013, a všechny následné úkony zadavatele v předmětném zadávacím řízení, včetně rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky vybraného uchazeče ze dne 16. 1. 2014 a rozhodnutí o námitkách navrhovatele ze dne 31. 1. 2014, jehož součástí je rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení ze dne 12. 2. 2014, pak nemůže být rozumných pochybností, že nápravné opatření žalovaného podávané z výroku V. prvostupňového rozhodnutí ruší všechny úkony související s hodnocením nabídky vybraného uchazeče a s hodnocením vymezených nabídek dalších uchazečů, včetně následných úkonů, včetně výběru specifikované nejvhodnější nabídky uchazeče a konkretizovaného rozhodnutí o námitkách.

[46] Za nezákonné proto krajský soud nepovažuje ani rozhodnutí předsedy Úřadu, které rozhodnutí žalovaného, včetně výroku V., potvrdilo. Žalobou napadené rozhodnutí přitom v daném ohledu obsahuje pouze stručné odůvodnění, což je důsledkem velmi obecné rozkladové námítky. Pouze na okraj zdejší soud poznamenává, že předmětem kritiky se nyní zvažovaná „výroková praxe“ žalovaného nestala (byť je třeba poznamenat, že tato otázka nebyla v dotčených rozsudcích výslovně řešena) např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 9 Afs 86/2012-80, a ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 4/2015-51, obou dostupných na www.nssoud.cz. Vzhledem k uvedenému se tak nelze „správní praxe“ předsedy Úřadu uvedené v jeho rozhodnutí ze dne 21. 10. 2013, č. j. ÚOHS-R94/2013/VZ-20517/2013/310/MLr, v nynější věci účinně dovolávat.

V. f) Nezákonně získané důkazy

[47] Podle další námítky žalobce předseda Úřadu potvrdil výrok III. a IV. rozhodnutí žalovaného, ačkoli v řízení, které předcházelo jeho vydání, získal žalovaný důkazy, na jejichž základě předmětné výroky vydal, nezákonně. Rozhodnuto přitom bylo na základě listin, které žalovaný získal od žalobce v rámci řízení o návrhu osoby zúčastněné na řízení a) ze dne 21. 2. 2014. Pouze v řízení o návrhu však má zadavatel zákonnou povinnost vydat žalovanému dokumentaci veřejné zakázky. V řízení o správním deliktu má účastník dle § 53 odst. 2 ve spojení s § 55 odst. 4 správního řádu právo odmítnout poskytnutí listin, které by mohly přispět k jeho sebeobviňování. Žalovaný tedy získal od žalobce úplnou dokumentaci veřejné zakázky jako listinné důkazy a podklady rozhodnutí o správních deliktech v rozporu s § 53 odst. 2 správního řádu, aniž by žalovaný žalobce poučil o jeho právu listinu nevydat.

[48] K uvedené námitce sděluje zdejší soud, obdobně jako ve svém rozsudku ze dne 26. 9. 2016, č. j. 30 Af 73/2014-184, dostupném na www.nssoud.cz (kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2016, č. j. 1

As 291/2016-46, dostupným na www.nssoud.cz), ve kterém se zabýval podobnou žalobní námitkou, následující:

[49] Právo nepřispívat k vlastnímu obvinění – zásada „*nemo tenetur se ipsum accusare*“ – patří mezi základní právní zásady, jež je nepochybně nutno respektovat i v řízení o správních deliktech, kdy je obecně postupováno podle správního řádu; v něm je konkrétním vyjádřením zmíněné zásady mj. § 53 odst. 2 správního řádu, podle něhož platí, že: „[p]ředložení listiny nelze žádat nebo může být odepřeno z důvodů, pro které nesmí být svědek vyslechnut nebo pro které je svědek oprávněn výpověď odepřít (§55 odst. 2 až 4)“. A jedním z těchto důvodů je právě skutečnost, že by svědek svojí výpovědí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt (§ 55 odst. 4 správního řádu).

[50] Toto právo neobviňovat sebe vyjádřené v § 53 odst. 2 ve spojení s § 55 odst. 4 správního řádu, jakož i jemu odpovídající poučovací povinnost správního orgánu, je ovšem omezeno hmotněprávní úpravou ukládající dotčené osobě určité povinnosti v souvislosti s výkonem dohledu (kontroly) nad určitým odvětvím; k tomu shodně srov. např. Vedral, J. Správní řád. Komentář, 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 530, kde se s odkazem na výkon kontroly určitých činností, např. bankovní dohled, podává, že „[v] tomto případě by měla mít přednost příslušná hmotněprávní úprava, kterou správní řád jeho předpis procesního práva nemůže prolamovat“. Obdobně bylo judikováno i Nejvyšším správním soudem ve vztahu k dohledu v oblasti kapitálového trhu – viz rozsudek ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 159/2014-52, dostupný na www.nssoud.cz.

[51] Rovněž v nyní souzené věci se jedná o výkon dohledu, a sice dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, k němuž je žalovaný oprávněn ze zákona – viz § 112 odst. 1 a 2 zákona o veřejných zakázkách a § 2 písm. b) zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů. V principu proto i zde musí platit, že aplikace citovaných ustanovení správního řádu je omezena a nic na tom nemění ani žalobcem tvrzená absence povinnosti poskytnout správnímu orgánu listiny, které by mohly přispět k jeho sebeobviňování. Stanoví-li totiž § 155 zákona o veřejných zakázkách zadavateli povinnost uchovávat dokumentaci o veřejné zakázce, je nasnadě, že odepření poskytnutí takové dokumentace není možné. A pokud by zadavatel přece jen odepřel poskytnout dokumentaci o veřejné zakázce, vystavil by se tím podezření ze spáchání správního deliktu spočívajícího v nepořízení nebo neuchování této dokumentace ve smyslu § 120 odst. 1 písm. f) zákona o veřejných zakázkách. Jakýkoli jiný závěr by popíral logiku legislativy regulující dohled nad zadáváním veřejných zakázek, jež zahrnuje i projednávání správních deliktů zadavatelů a jež by byla zcela bezzubá a ve své podstatě zbytečná, kdyby zadavatelé nemuseli poskytovat podklady a dokumentaci, kterou v souvislosti se zadáváním veřejných zakázek pořizují a jsou povinni uchovávat.

[52] Ostatně obdobně se k dané otázce staví i komentářová literatura, srov. např. Jurčík, R. Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 1170 – 1172, dle něhož: „[a]rchivace dokumentace veřejné zakázky je jediným možným způsobem, kterým lze ověřit postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky a zjistit, zda byl jeho postup v souladu se zákonem. Jde tedy o zákonnou povinnost zadavatele, která přispívá k dodržování zásady transparentnosti a zásady přezkoumatelnosti postupu zadavatele“.

[53] Krajský soud vychází z toho, že pokud byly požadovány podklady už existující a reakce žalobce nepředstavovala „přiznání“, pak požadavek žalovaného na předložení listin není nucením k sebeobvinění. V daných souvislostech lze připomenout již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 159/2014-52, který zejména s odkazem na rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 10 1989, *Orkem v. Komise* (374/87, Recueil) a rozsudek Tribunálu (dříve Soudního dvora prvního stupně) ze dne 20. 2. 2001, *Mannesmannröhren-Werke AG v. Komise* (T-112/98), konstatoval, že „*orgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k tomu, aby poskytl veškeré potřebné informace vztahující se ke skutkovému stavu, které jsou mu známy, a aby mu předal případně příslušné dokumenty, jež má k dispozici, a to i tehdy, když mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání vůči němu samotnému nebo vůči jinému subjektu. Přiznání absolutního práva nevypovídat by totiž zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu, a představovalo by neodůvodněnou překážku výkonu dohledové pravomoci*“.

[54] Jinými slovy – judikatura i odborná literatura se v podstatě shoduje s krajským soudem v tom, že zásada zákazu sebeobviňování není absolutní, má své meze, přičemž jednu z nich tvoří právní úprava výkonu dohledu nad určitou oblastí – zde zadávání veřejných zakázek, jež nelze efektivně vykonávat bez určitých informací a podkladů, konkrétně dokumentace o veřejné zakázce. Porušením zásady zákazu sebeobviňování situace tedy není a nemůže být situace, kdy žalovaný z pozice dohledového orgánu pro oblast zadávání veřejných zakázek vyžaduje po žalobci relevantní informace a nenutí jej poskytnout odpovědi a podklady jiné než vážící se výlučně ke skutkovým otázkám nebo poskytnout listiny jiné, než které v době vyžádání již existují.

[55] V daném případě žalovaný vydal usnesení ze dne 25. 3. 2014, č. j. ÚOHS-S139/2014/VZ-5507/2014/524/ASt, v němž mj. určil žalobci lhůtu k přeložení dokumentace o veřejné zakázce. Z uvedeného je zjevné, že se jednalo toliko o vyžádání již existujících listinných podkladů, které dobrovolně – bez vynucení pod hrozbou sankce – předložil starosta žalobce; viz reakce žalobce na žádost žalovaného ze dne 28. 3. 2014. Zásada zákazu sebeobviňování tak porušena nebyla a zákonnost takto získaných listinných podkladů posléze využitých k důkazu v rámci správního řízení obstojí.

[56] Lze pak na okraj poukázat i na vyjádření předsedy Úřady k žalobě, v níž jmenovaný uvedl, že skutečnosti, které nasvědčovaly spáchání správních deliktů uvedených ve výrocích III. a IV. rozhodnutí žalovaného, bylo možné zjistit nejen z dokumentace o veřejné zakázce. V případě správního deliktu uvedeného ve výroku III. rozhodnutí tak měl žalovaný rozhodně informace zjistit z Věstníku veřejných zakázek, jakožto z veřejně přístupného rejstříku, a v případě správního deliktu uvedeného ve výroku IV. rozhodnutí se žalovaný dozvěděl ze samotného návrhu osoby zúčastněné na řízení a), že žalobce „*samotné Rozhodnutí o námitkách odeslal Navrhovateli po uplynutí zákonné 10 denní lhůty, čímž navíc porušil § 111 odst. 1 ZVZ.*“ Nelze tak uzavřít, že by se žalovaný o možném spáchání uvedených správních deliktů dozvěděl pouze na základě dokumentace o veřejné zakázce zaslané žalovanému v rámci správního řízení o návrhu, jak uvádí žalobce.

[57] Z uvedených důvodů nepovažuje krajský soud ani šestý žalobní bod, a to jak ve vztahu k rozhodnutí žalovaného, tak ve vztahu k rozhodnutí předsedy Úřadu, za důvodný.

V. g) Neprovedení listinných důkazů v souladu se zákonem

[58] Žalobce dále vytyká rozhodnutí žalovaného, resp. rozhodnutí předsedy Úřadu, nezákonnost v podobě neprovedení listinných důkazů v souladu s právní úpravou, konkrétně dle § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 správního řádu. Žalovaný tak nevyrozuměl žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání a ani neučinil o provedení důkazů záznam do správního spisu. Nebylo tak možné při vydání rozhodnutí žalovaného přihlížet k listinám neprovedeným v řízení jako důkaz v souladu s § 51 odst. 2 a 3 správního řádu. Přitom celé rozhodnutí žalovaného i rozkladové rozhodnutí je založeno na takto nezákonně „provedených“ listinných důkazech.

[59] Rovněž k námitce tohoto charakteru se Krajský soud v Brně již v minulosti vyjádřil. Opět proto, obdobně jako již ve svém zmíněném rozsudku ze dne 26. 9. 2016, č. j. 30 Af 73/2014-184, zdejší soud uvádí, že je nutno nejprve připomenout, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 správního řádu). Získání stěžejních listinných důkazů v podobě dokumentace o veřejné zakázce bylo rozebráno shora s tím, že neproběhlo v rozporu s právními předpisy. V případě provedení těchto listinných důkazů je tomu ovšem jinak.

[60] Povinnost správního orgánu vyrozumět včas účastníky řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání je promítnutím základních zásad správního řízení, dle kterých správní orgán (i) s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jeho práv, neohrozí-li to účel úkonu (§ 4 odst. 3 správního řádu) a (ii) umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy (§ 4 odst. 4 správního řádu). Z toho vyplývá též základní smysl předmětné povinnosti správního orgánu normované v § 51 odst. 2 správního řádu, kterým je to, aby účastník řízení byl dopředu dostatečně informován a mohl řádně hájit svá práva, což v daném případě bylo zachováno. I když správní orgán I. stupně, tedy žalovaný, výslovně ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu žalobce nevyrozuměl, nelze přehlédnout, že účastníkům řízení, tedy i žalobci, usnesením ze dne 28. 4. 2014, č. j. ÚOHS-S139/2014/VZ-8983/2014/524/Ast, stanovil lhůtu, v níž se mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Kromě toho je jako podstatné též to, že se jednalo o listiny předložené samotným žalobcem, který s jejich obsahem již musel být nutně obeznámen. V důsledku postupu správního orgánu I. stupně tak žalobce neměl nijak ztíženou pozici ani možnost hájit svá práva, a to bez ohledu na to, kdy byla předmětná dokumentace, resp. kopie jejich vybraných částí, založena do spisu.

[61] K samotnému provádění důkazu listinou konstatuje krajský soud, že § 53 odst. 6 správního řádu stanoví povinnost o provedení důkazu listinou učinit záznam do spisu, aniž by rozlišoval, zda se jedná o provedení důkazu za přítomnosti účastníků řízení, příp. jiných osob či nikoliv. Nicméně sepsání záznamu o provedení důkazu listinou vždy i v případě neúčasti účastníků (příp. dalších osob) nemá z hlediska ochrany jejich práv žádnou další přidanou hodnotu. Relevantní části předložené dokumentace o veřejné zakázce se staly stálou součástí spisu a žalobci z hlediska svého obsahu nebyly neznámé. Lze proto uzavřít, že striktní nedodržení formálních procesních pravidel při provádění dokazování ve vztahu k žalobci neznamenalo ztížení možnosti jeho účinné obrany a nemá za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé; k tomu srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6.

2015, č. j. 9 As 290/2014-53, a ze dne 10. 7. 2014, č. j. 6 As 81/2014-65, oba dostupné na www.nssoud.cz, v nichž uvedený soud shodně dospěl k závěru, že absence záznamu o provedení důkazu listinou mimo ústní jednání nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu (přiměřeně soud k nynějšímu žalobnímu bodu odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, dostupný na www.nssoud.cz). Ani tato žalobní námitka tak dle soudu nemůže vést ke zrušení rozhodnutí správních orgánů.

V. h) Neposkytnutí vyžádaných listin

[62] Žalobce je také názoru, že mu v rozporu se zákonnou povinností žalovaného a jeho předsedy nebyly poskytnuty kopie jím vyžádaných listin. Žalobce v tomto směru upozornil na § 38 odst. 1 a 4 správního řádu, přičemž z těchto ustanovení vyplývající povinnosti předseda Úřadu v řízení o rozkladu ignoroval. Předseda Úřadu dokonce žalobci výslovně, vědomě nepravdivě a v rozporu se svou vlastní praxí a právní úpravou přípisem ze dne 3. 9. 2014, č. j. ÚOHS-18317/2014/321/PMa, sdělil, že „*Úřad ani předseda Úřadu nezasílají dokumenty, které jsou součástí správního spisu, či jejich kopie, účastníkům řízení poštou, prostřednictvím datové schránky, emailem či faxem. Kopie dokumentů Úřad poskytuje pouze v rámci nahlížení do spisu provedeného v sídle Úřadu*“. Žalobce nepřímou odkázal na názor vyslovený v usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 3. 2013, č. j. 62 A 98/2012-43, a domnívá, že v důsledku popsání postupu je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné.

[63] Podle § 38 odst. 1 věty první správního řádu „[ú]častníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73)“. Podle § 38 odst. 4 správního řádu platí, že „[s] právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho částí“. Z žalobcem citovaného přípisu ze dne 3. 9. 2014, č. j. ÚOHS-18317/2014/321/PMa, pak vyplývá, že se jednalo o reakci na žádost žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného ve věci pořízení poskytnutí kopie listin týkajících se předmětného správního řízení. Kromě formulace citované výše obsahuje tento přípis také sdělení, že podnět proti nečinnosti byl vyhodnocen jako nedůvodný, když žalobce dosud nekontaktoval oprávněnou úřední osobu za účelem sjednání termínu k nahlédnutí do správního spisu.

[64] Ze správního spisu soud zjistil, že žádostí ze dne 31. 7. 2014, č. j. MUBR 48386/2014, žalobce požádal předsedu Úřadu o pořízení a poskytnutí kopie specifikovaných listin. Žalovaný na danou žádost reagoval přípisem ze dne 13. 8. 2014, č. j. ÚOHS-16707/2014/321/OHo, kdy žalobce informoval, že předmětnou žádost eviduje jako žádost o nahlížení do spisu ve smyslu § 38 správního řádu, přičemž termín nahlížení do správního spisu bude stanoven po domluvě s oprávněnou úřední osobou. Z žalobcem citovaného přípisu ze dne 3. 9. 2014, č. j. ÚOHS-18317/2014/321/PMa, vyplývá, že se jednalo o reakci na žádost žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného ve věci pořízení a poskytnutí kopie listin týkajících se předmětného správního řízení; obsah této písemnosti již byl zmíněn výše.

[65] Na danou otázku lze přitom dle názoru krajského soudu aplikovat závěry formulované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 16/2011-106, dostupném na www.nssoud.cz. V předmětném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „[k] povinnosti zaslat kopie listin ze správního spisu účastníkům řízení se již tento soud vyjadřoval

v rozsudku č. j. 2 As 9/2008 - 77 dne 13. června 2008, od jehož závěrů není důvodů se odklonit ani v nyní projednávané věci, i když byly učiněny ke správnímu řádu, zákonu č. 71/1967 Sb. Podle správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., jeho § 38 odst. 4, s právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části, nikoliv však právo, aby správní orgán kopie účastníku řízení zasílal. Nejvyšší správní v citovaném rozsudku uvedl, že „...co se týče další vytýkané vady správního řízení, tj. odmítnutí správního orgánu zaslat kopie protokolu právnímu zástupci stěžovatelky, Nejvyšší správní soud uvádí, že tímto postupem nebyl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem. Podle ustálené judikatury je totiž ustanovení § 23 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu třeba vykládat tak, že účastník řízení má právo nejen na pořízení výpisů, ale také na pořízení kopií ze spisu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 143/2001, in: č. 501/2005 Sb. NSS). Nicméně z něj nelze vyvodit povinnost správního orgánu kopie poříditi a zaslat účastníku řízení.“ V projednávané věci byl zástupce stěžovatele informován o možnosti přijít nahlédnout do spisu a poříditi si z něj kopie. Stěžovatel tak měl reálnou možnost si kopii předmětného protokolu opatřit. Pokud této možnosti nevyužil, nelze tuto skutečnost vytýkat správnímu orgánu“.

[66] I v nynější věci tak žalobce měl reálnou možnost do spisu nahlédnout a poříditi si kopie ze spisu, popř. v rámci nahlížení požádat o pořízení kopie správní orgán. Této možnosti nevyužil. Žalobce tak nebyl na svých právech dotčen a postup správních orgánů nelze považovat za důvod nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. I kdyby žalobce (např. ve smyslu jím odkazovaného usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 3. 2013, č. j. 62 A 98/2012-43, u něhož není zřejmé, zda se dotýká otázky zasílání kopií poštou či obdobným způsobem) dovozoval, že o odmítnutí vyhovění žádosti měl správní orgán vydat rozhodnutí, není zřejmé, jak by tento postup přispěl k naplnění jeho procesních práv.

V. i) Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a jeho potvrzení předsedou Úřadu

[67] Podle žalobce odůvodnění rozhodnutí žalovaného neodpovídá požadavkům vyplývajících z § 68 odst. 3 správního řádu, a přesto je předseda Úřadu potvrdil. Rozhodnutí žalovaného neobsahoval přezkoumatelné důvody výroku či výroků rozhodnutí, ani úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů. Odůvodnění výroku II. rozhodnutí žalovaného v podobě formulace „*důvody pro zrušení zadávacího řízení s ohledem na konkrétní okolnosti naplněny nebyly*“ nelze považovat za řádné odůvodnění, zvláště za situace, kdy žalovaný skutkově nezjistil důvody pro zrušení zadávacího řízení a ani je právně neposoudil. Ani výrok V. napadeného rozhodnutí nebyl odůvodněn – nebyla popsána deklarovaná souvislost mezi postupy uvedenými i ve výroku I. a postupy uvedenými ve výroku II. a zrušením uvedených úkonů. Žalovaný ve svém rozhodnutí také nerozlišil, které konkrétní úkony ve výroku V. ruší v souvislosti s výrokem I., a které v souvislosti s výrokem II. svého rozhodnutí. Mezi posouzením nabídek a zrušením zadávacího řízení není podle zákona o veřejných zakázkách žádné věcné ani právní souvislosti, ačkoli rozhodnutí žalovaného ve výroku V. takovou souvislost deklaruje. Nepřezkoumatelnost pak spočívá v absenci odůvodnění souvislosti mezi výrokem I. a II. a na druhé straně výrokem V. rozhodnutí žalovaného. V důsledku potvrzení takto nezákonného rozhodnutí žalovaného je nezákonné i žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, kdy mj. prvostupňové rozhodnutí nedává ve výroku ani v odůvodnění základ pro posouzení, zda by výrok V. obstál v úplnosti v případě, že by soud zrušil pouze výrok I., nebo pouze výrok II. rozhodnutí žalovaného.

[68] K této žalobní námitce soud uvádí, že neshledává nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. I kdyby odůvodnění (prvostupňového) rozhodnutí žalovaného vykazovalo ve vztahu k výroku II. nedostatky, je třeba odkázat na body 91. až 95. odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu, ze kterých vyplývá, že byly zohledněny důvody zrušení zadávacího řízení, které žalobce uvedl v rozhodnutí o námitkách ze dne 12. 2. 2014 (pro stručnost soud na tyto pasáže ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti odkazuje; k jejich věcné stránce se vyjádří níže v souvislosti s příslušnou žalobní námitkou).

[69] K žalobní námitce, že žalovaný v odůvodnění výroku V. svého rozhodnutí nepopsal deklarovanou souvislost mezi postupy uvedenými ve výroku I. a II. a zrušením úkonů uvedených ve výroku V. rozhodnutí, se soud ztotožňuje s argumentací žalovaného uvedenou ve vyjádření k žalobě. Je tak možné poukázat na bod 87. odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kde je uvedeno, že „*[v]zhledem k tomu, že zadavatel pochybil v šetřeném případě při posuzování nabídky vybraného uchazeče a rovněž když zrušil zadávací řízení, rozhodl Úřad o zrušení úkonů zadavatele spojených s posouzením nabídky vybraného uchazeče a s hodnocením nabídek uchazečů, které jsou uvedeny v protokolech o posouzení a hodnocení nabídek ze dne [...], a všechny následné úkony zadavatele v předmětném zadávacím řízení, včetně rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky vybraného uchazeče ze dne 16. 1. 2014 a rozhodnutí o námitkách navrhovatele ze dne 31. 1. 2014, jehož součástí je rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení ze dne 12. 2. 2014, jak je uvedeno ve výroku V. tohoto rozhodnutí*“.

[70] Z citovaného se podává, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil souvislost mezi postupy žalobce uvedenými ve výroku I. a II. rozhodnutí žalovaného a úkony, jež bylo nutné v návaznosti na tyto postupy žalobce výrokem V. rozhodnutí žalovaného zrušit, aby bylo dosaženo nápravy.

[71] Lze rovněž souhlasit s žalovaným, že jím ukládaná nápravná opatření nejsou projevem správního trestání, a tedy není možné nazírat na souvztažnost výroků žalovaného o porušení zákona zadavatelem a výroku žalovaného o uložení nápravného opatření stejným pohledem jako v případě souvztažnosti výroku žalovaného o spáchání správního deliktu zadavatele a o uložení pokuty zadavateli za takové porušení zákona.

[72] K žalobní námitce, že žalovaný nerozlišil, které konkrétní úkony ve výroku V. jeho rozhodnutí ruší v souvislosti s výrokem I., a které v souvislosti s výrokem II. tohoto rozhodnutí, lze uvést, že přestože žalovaný toto v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, vyplývá toto rozlišení z povahy věci. Žalovaný ve výroku II. svého rozhodnutí rozhodl, že žalobce nedodržel při zadávání veřejné zakázky postup stanovený v § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, když žalobce svým rozhodnutím ze dne 12. 2. 2014 zrušil zadávací řízení, aniž by se v jeho průběhu vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nebylo možné po žalobci požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy.

[73] Soud přisvědčuje žalovanému (jeho vyjádření k žalobě), že ze všech zrušených úkonů žalobce ve výroku V. rozhodnutí žalovaného mohlo být nápravy postupu žalobce při zrušení zadávacího řízení dosaženo právě zrušením rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení, jež bylo součástí rozhodnutí žalobce o námitkách osoby zúčastněné na řízení a) ze dne 12. 2.

2014. Zbývající zrušené úkony uvedené ve výroku V. rozhodnutí žalovaného se vztahovaly k fázi posouzení a hodnocení nabídek, tedy k výroku I. rozhodnutí žalovaného. Z toho vyplývá, že ani nedostatek výslovného rozlišení toho, které ze zrušených úkonů žalobce učiněných v rámci daného zadávacího řízení se vztahovaly k výroku I., a které k výroku II. rozhodnutí žalovaného, nemohl mít v posuzovaném aspektu vliv na zákonnost a správnost rozhodnutí žalovaného; to lze dovodit z povahy pochybení žalobce konstatovaných ve výrocích I. a II. rozhodnutí žalovaného.

[74] Žalobce taktéž namítal, že nepřipadá v úvahu, aby žalovaný zrušil úkony žalobce spojené s posouzením nabídky osoby zúčastněné na řízení a) a ostatních uchazečů jako opatření k nápravě nezákonného zrušení zadávacího řízení, neboť z výroku V. rozhodnutí žalovaného ani z jeho odůvodnění nevyplývá, že by úkony žalobce spojené s posouzením nabídek uchazečů zrušil za účelem dosažení nápravy nezákonného postupu žalobce při zrušení zadávacího řízení. Rovněž zde je možné souhlasit s žalovaným, že dané úkony byly zrušeny v návaznosti na postup žalobce uvedený ve výroku I. rozhodnutí žalovaného, kterého se žalobce dopustil v rámci posouzení a hodnocení nabídek uchazečů.

[75] V návaznosti na již uvedené soud dodává, že odkaz žalobce na bod 86. odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde předseda Úřadu odkazuje ve vztahu k výroku V. pouze na výrok I. rozhodnutí žalovaného, není nepřipadný; bod 86. odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se totiž vztahuje pouze k postupu zadavatele ve fázi posouzení nabídek, tedy k výroku I. rozhodnutí žalovaného, za který žalovaný ve výroku V. svého rozhodnutí uložil nápravné opatření. Předseda Úřadu se v tomto bodu napadeného rozhodnutí nevypořádává s námitkou rozkladu žalobce, která by se vztahovala k výroku V. rozhodnutí žalovaného, nýbrž k fázi posuzování nabídek.

[76] Žalobní námitku zmíněnou v této části rozsudku proto krajský soud rovněž nepovažuje za důvodnou.

V. j) Nesprávné právní posouzení věci

[77] V rámci tvrzeného nesprávného právního posouzení věci žalobce namítl několik okruhů pochybení správních orgánů. Jednak šlo o nesprávnou aplikaci § 80 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, a to v souvislosti s § 6 odst. 1 a § 75 odst. 5 tohoto zákona, kdy bylo umožněno nahlédnout vybraným osobám do protokolů o jednání hodnotící komise. Dále nesprávné právní posouzení mělo spočívat v tom, že správní orgány usoudily, že v daném případě důvody pro zrušení zadávacího řízení nebyly naplněny, ačkoli naplněny byly; dle žalobce totiž vady zadávacího řízení byly takové povahy, že je nebylo možné napravit zrušením jednotlivých úkonů zadavatele, neboť i za této podmínky by měly negativní dopady na jednotlivé uchazeče a tím i na zadávací řízení. Dále nesprávné právní posouzení věci spočívalo v tom, že předseda Úřadu měl za to, že pravomoc žalovaného dle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách dopadá i na rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení; zrušení zadávacího řízení v rozporu s § 84 zákona o veřejných zakázkách je však správním deliktem podle § 120 odst. 1 písm. e) zákona o veřejných zakázkách a je tak pojmově vyloučeno, aby o správním deliktu bylo vedeno návrhové řízení a aby si žalovaný vybíral, zda povede o zrušení zadávacího řízení návrhové řízení s možností uložení nápravného opatření, nebo zda povede sankční řízení s možností uložení pokuty.

[78] K první z uvedených tří „podnámiték“ soud uvádí, že v rozhodnutí o námitkách ze dne 10. 3. 2014, č. j. MUBR 15357/2014, žalobce uvedl, že jednotlivým subjektům byly zpřístupněny části dokumentace týkající se předmětné veřejné zakázky, aniž by pro to byla opora v zákoně. Žalobce zde konstatoval, že „[a]dministrátor či hodnotící komise zpřístupnil minimálně protokoly o jednání hodnotící komise nejen jednomu z uchazečů (uchazeči SITA CZ a.s.), ale také osobě, která vůbec nebyla uchazečem“. Žalobce byl toho názoru, že došlo k porušení zákonem stanovené mlčenlivosti členů hodnotící komise a jiných osob ve smyslu § 75 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách a tímto jednáním došlo k nevratnému zásahu do průběhu zadávacího řízení.

[79] K této otázce se žalovaný ve svém rozhodnutí vyslovil tak, že dle § 80 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel je povinen umožnit do uzavření smlouvy všem uchazečům, jejichž nabídky byly předmětem hodnocení, na jejich žádost do zprávy o posouzení a hodnocení nabídek nahlédnout a pořídit si z ní výpisy, kopie nebo její opisy. K problematice přístupu ke zprávě o posouzení a hodnocení nabídek (viz § 80 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách) žalovaný uvedl, že údaje obsažené v této zprávě lze považovat za shrnutí údajů z jednotlivých protokolů hodnotící komise. Umožnění nahlédnutí do protokolů o jednáních hodnotící komise osobě zúčastněné na řízení a) a „zhotoviteli“ [majoritnímu akcionáři vybraného uchazeče – osoby zúčastněné na řízení b)], bylo v souladu se zásadou transparentnosti dle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, jakož i § 80 odst. 3 tohoto zákona a judikaturou, která klade důkaz na co nejvíce otevřené a tedy transparentní zadávací řízení.

[80] Soud konstatuje, že ze správního spisu plyne, že např. dne 13. 12. 2013 bylo umožněno nahlédnout do protokolu o jednání hodnotící komise ze dne 12. 12. 2013 a 28. 11. 2013 zástupci společnosti van Gansewinkel, a.s. [„zhotovitel“ dle smlouvy o odstraňování odpadů mezi jmenovanou společností a osobou zúčastněnou na řízení b)], která byla předložena v rámci zadávacího řízení]. Jednalo se tak skutečně o subjekt, který nebyl v předmětném zadávacím řízení uchazečem.

[81] Z § 80 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách vyplývá, že tento předpokládá, ohledně okruhu oprávněných osob, že právo nahlížení svědčí pouze vymezené skupině uchazečů, a co se týká „předmětu“ nahlížení, pak jen do zprávy o posouzení a hodnocení nabídek. Za určitých okolností může být okruh určených osob rozšířen, a to např. v souvislosti se žádostí dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, publikovaný pod č. 2128/2010 Sb. NSS). V daném případě však došlo k nahlížení do protokolů o jednání komise jinou osobou než uchazečem a nikoli v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (uvedené však dle názoru zdejšího soudu obecně neznamená, že by v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím bylo bez dalšího vyloučeno zpřístupnění zmíněných protokolů, kdy by při rozhodování o žádosti podle tohoto zákona bylo třeba zvažovat zde uvedená omezení a konkrétní okolnosti jednotlivé věci). Je proto třeba posoudit, jaký tyto skutečnosti měly vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného a předsedy Úřadu.

[82] I kdyby za uvedených okolností soud hodnotil, že popsání umožnění nahlížení do protokolů o jednání hodnotící komise nebylo správné a rovněž správní orgány v tomto smyslu pojaly zásadu transparentnosti dle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách příliš extenzivně,

pak je třeba hodnotit intenzitu tohoto pochybení, a to jako vždy ve vztahu ke konkrétním okolnostem jednotlivého případu. Soud tak má na základě obsahu správního spisu za to, že v předmětných protokolech o jednáních hodnotící komise nejsou oproti zprávě o posouzení a hodnocení nabídek uvedeny takové údaje, které by byly důvodem pro zrušení zadávacího řízení, tj. neobsahují takové informace, po jejichž zpřístupnění některým dodavatelům by byla práva ostatních uchazečů poškozena do takové míry, že by v zadávacím řízení nebylo možné pokračovat. Stejně jako žalovaný ve vyjádření k žalobě i soud upozorňuje, že v bodě XI. zprávy o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 12. 12. 2013 nazvaném „*Odchylné názory jednotlivých členů hodnotící komise*“ jsou uvedeny důvody člena hodnotící komise Ing. Vladimíra Trundy, pro které tento člen navrhoval vyloučení osoby zúčastněné na řízení b) ze zadávacího řízení.

[83] Pokud jde o posouzení správnosti rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení dle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, pak dle tohoto ustanovení může zadavatel bez zbytečného odkladu zrušit zadávací řízení, pouze pokud se v průběhu zadávacího řízení vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nelze na zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval.

[84] Dle odborné literatury lze „*zrušit řízení i v případě, že se v průběhu řízení vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nelze na zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval. Takovými důvody může být například porušení postupu předepsaného tímto zákonem pro zadávání veřejných zakázek, které zadavatel sám zjistil (aniž by byly podány námitky či zahájeno správní řízení před orgánem dohledu). Musí se přitom jednat o takový případ, kdy zadavatel již nemá možnost přijmout opatření k nápravě (§ 111 odst. 6), kterým by uvedené porušení zákona napravil, a při následném řízení o přezkoumání úkonů zadavatele by došlo k uložení nápravného opatření nebo pokuty za správní delikt*“ (Jurčík, R. Zákon o veřejných zakázkách. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 845; obdobně také důvodová zpráva k zákonu o veřejných zakázkách, digitální repozitář PSP ČR, IV. volební období, tisk č. 1076/0, dostupné na www.psp.cz). V tomto duchu i dřívější komentářová literatura k § 84 odst. 2 písm. d) a e) zákona o veřejných zakázkách (Šebesta, M., Podešva, V., Olík M., Machurek, T. Zákon o veřejných zakázkách s komentářem. Praha: ASPI, 2006, str. 327) uváděla, že: „*Písmena d) a e) obsahují zvláštní možnosti zadavatele zrušit zadávací řízení v situacích, v nichž se zadavatel ocitne zpravidla v důsledku působení některé vnější, nepředvídatelné události. Dle uvedených písmen má zadavatel právo zrušit zadávací řízení například tehdy, pokud mu byla na veřejnou zakázku přislíbena dotace a před ukončením zadávacího řízení je zřejmé, že zadavatel tuto dotaci neobdrží, nebo pokud je na majetek zadavatele v průběhu zadávacího řízení prohlášen konkurs, nebo zadavatel vstoupí do likvidace, nebo v důsledku živelné pohromy nelze po zadavateli spravedlivě požadovat, aby dokončil zadávací řízení na plnění, které již s ohledem na živelnou událost objektivně nemůže požadovat, atp. Oprávněnost postupu zadavatele dle písm. d) nebo e) bude vždy třeba zkoumat v důsledku konkrétních okolností, které zadavatele vedly ke zrušení zadávacího řízení*“. I pozdější literatury přitom konstatovala, že „*[r]ozhodovací praxe ukazuje, že [...] je vyžadováno, aby tyto důvody nastaly objektivně, tj. bez přímého zavinění zadavatele*“ (viz Podešva V. a kol. Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. ASPI ID: KO137_2006CZ; srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 8 As 32/2014-38, publikovaný pod č. 3281/2015, bod 53).

[85] Z relevantní judikatury je pak třeba odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č. j. 2 Afs 64/2009-109, dostupný na www.nssoud.cz, dle něhož *„důvody hodné zvláštního zřetele jsou typickým neurčitým právním pojmem. V zákoně jeho definice obsažena není, a tedy je třeba mu přisoudit takový význam, který nejlépe odpovídá povaze, smyslu a účelu toho, co zákon o veřejných zakázkách upravuje. Jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 6. 2003, č. j. 6 A 118/2001 - 44, publ. pod č. 24/2003 Sb. NSS, platí, že v situaci, kdy v zákoně není neurčitý právní pojem definován, je třeba jeho výklad hledat toliko v účelu zákona. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, jak dále dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 - 73, publ. pod č. 701/2005 Sb. NSS. V oblasti práva veřejných zakázek je třeba si navíc počínat tak, aby interpretace byla ku prospěchu efektivní hospodářské soutěže, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008 - 152, publ. pod č. 1771/2009 Sb. NSS“.* Nejvyšší správní soud zde dále uvedl, že účelem zákona o veřejných zakázkách *„je vytvořit prostředí, v němž si zadavatel (definovaný v § 2 zákona o veřejných zakázkách) bude moci vybrat na základě transparentního postupu a předem definovaných kritérií nejvýhodnější nabídku a vytvořit mezi relevantními soutěžiteli nediskriminační konkurenční prostředí. [...] Jakékoliv zrušení zadávacího řízení v případě veřejné zakázky ale musí být vykládáno restriktivně, aby bylo zamezeno libovůli (svévůli) veřejného zadavatele, která by mohla vyústit v korupci či nepřipustnou veřejnou odplatu, [...]. Proto je třeba ustanovení § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách a zejména slovní spojení „důvody zvláštního zřetele hodné“ vykládat jako důvody objektivní, stojící vně veřejného zadavatele, nikoliv jako důvody subjektivního rázu, které by popřely smysl jmenovaného zákona“.* Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku ztotožnil se závěry obsaženými v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 4. 2009, č. j. 62 Ca 28/2008-74 (nepublikováno), kde důvody zvláštního zřetele hodné, pro které lze zadávací řízení podle § 84 odst. 2 písm. e) ZVZ zrušit, popsal krajský soud jako *„důvody, které stojí vně zadavatele, které atakují samotný smysl dokončení již zahájeného zadávacího řízení, které vystavují zadavatele objektivnímu riziku pro případ, že by zadávací řízení zrušeno nebylo, a které by představovaly stejně závažný a objektivní důvod pro jinou osobu v témže nebo ve srovnatelném postavení zadavatele a v týchž či srovnatelných okolnostech, za nichž má být zadávací řízení rušeno“.*

[86] Za popsanych restriktivních podmínek pro zrušení zadávacího řízení se soud domnívá, že se v předmětném zadávacím řízení nevyskytly důvody hodné zvláštního zřetele stojící vně žalobce, které by měly takovou intenzitu, pro které nebylo možné po žalobci požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval [zde soud zdůrazňuje již zmíněnou nutnost restriktivního výkladu § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách; k potřebné intenzitě důvodů pro zrušení zadávacího řízení dle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách viz také např. odstavec [16] rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2014, 31 Af 18/2013-98, dostupného na www.nssoud.cz]. Ani žalobce v žalobě navíc, kromě argumentace o porušení § 80 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, neuvádí, v čem konkrétně spočívají důsledky vady zadávacího řízení takové povahy, že je nelze napravit zrušením jednotlivých úkonů zadavatele a v čem negativní dopady na uchazeče spočívají. Rovněž rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2014, č. j. MUBR 15357/2014, se v tomto směru omezuje na stručné zmínky o porušení

povinnosti mlčenlivost členů komise, „*nevratném zásahu do průběhu zadávacího řízení lege artis*“, či možnosti ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky v souvislosti s umožněním popsaného nahlížení do protokolů o jednání komise.

[87] K žalobní námitce, podle které zákon definuje zrušení zadávacího řízení v rozporu s § 84 zákona o veřejných zakázkách jako správní delikt, přičemž žalovaný o něm nesprávně vedl návrhové řízení, souhlasí soud s žalovaným, že podle § 114 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách lze návrh podat proti všem úkonům zadavatele, které vylučují nebo by mohly vyloučit zásady stanovené v § 6 zákona o veřejných zakázkách a v jejichž důsledku hrozí nebo vznikla újma na právech navrhovatele. Ustanovení § 114 zákona o veřejných zakázkách dále uvádí demonstrativní výčet úkonů zadavatele, proti nimž může návrh směřovat. Rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení je pak dle názoru soudu, který se v tomto směru ztotožňuje s žalovaným, úkonem zadavatele, který je s to vyloučit zásady stanovené v ustanovení § 6 zákona a v jehož důsledku může vzniknout újma na právech dodavatelů, a je tedy úkonem zadavatele, proti němuž jsou dodavatelé oprávněni podat návrh, a to bez ohledu na to, že tento úkon není uveden v demonstrativním výčtu § 114 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách; jedná se přitom o úkon zadavatele v rámci zadávacího řízení. Tento závěr je podpořen tím, že v případě nezákonného zrušení zadávacího řízení je ve správním řízení zahájeném na návrh některého z dodavatelů namísto uložit nápravné opatření spočívající ve zrušení úkonu zadavatele, a to právě ve zrušení rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení.

[88] Argumentace prezentovaná žalobcem by vylučovala možnost uchazečů domoci se nápravy proti nezákonnému postupu zadavatele při zrušení zadávacího řízení. Případný návrh uchazeče proti takovému postupu zadavatele by pak byl žalovaný povinen posoudit jako podnět k zahájení správního řízení z moci úřední ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, za nějž by však žalovaný „pouze“ mohl zadavateli uložit pokutu. Takový výklad předmětných ustanovení zákona o veřejných zakázkách je nepřijatelný, neboť by se uchazeči nebyli schopni domoci toho, aby bylo nezákonné rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení zrušeno a zadávací řízení ukončeno v souladu se zákonem.

[89] V daných souvislostech je možné odkázat na již zmíněný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2014, č. j. 31 Af 18/2013-98, který se rovněž týkal otázky zákonnosti zrušení zadávacího řízení zadavatelem, přičemž předcházející správní řízení bylo zahájeno na návrh navrhovatele. V tomto směru není důvodná námitka žalobce, že by si žalovaný „vybíral“, zda povede o zrušení zadávacího řízení návrhové řízení či sankční řízení s možností uložení pokuty. Návrh osoby zúčastněné na řízení a) přitom směřoval taktéž proti rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení a žalovaný tedy v této části správního řízení vedl řízení zahájené na návrh osoby zúčastněné na řízení a), přičemž nad rámec věci soud poznamenává, že dle jeho názoru není vyloučeno, aby bylo rozhodnuto o nápravném opatření dle ustanovení § 118 zákona o veřejných zakázkách i o správním deliktu dle § 120 odst. 1 písm. e) daného zákona.

[90] Z uvedených důvodů soud nepovažuje za důvodnou žalobní námitku týkající se nezákonnosti výroku V. rozhodnutí žalovaného v důsledku toho nezákonnosti výroku II. rozhodnutí žalovaného.

V. k) Nevypořádání se se všemi skutečnostmi odůvodňujících zrušení zadávacího řízení

[91] Podle žalobce se žalovaný (potažmo předseda Úřadu) vůbec nezabýval důvody pro zrušení zadávacího řízení, jak jsou uvedeny v rozhodnutích žalobce ze dne 31. 1. 2014 a 12. 2. 2014, a ani tyto důvody nezjistil a právně neposoudil. Výrok II. rozhodnutí žalovaného tak nemá oporu v odůvodnění a v tomto směru je dané rozhodnutí nepřezkoumatelné. Důvody pro zrušení zadávacího řízení měl žalovaný zjistit z dokumentace o veřejné zakázce.

[92] Předmětný žalobní bod se rozpadá do několika dalších námitek, přičemž z dokumentace o veřejné zakázce měl žalovaný správně dle žalobce zjistit následující: (i) V zadávacím řízení došlo k nesprávné aplikaci a záměně institutů mimořádně nízké nabídkové ceny a jejího objasnění dle § 77 zákona o veřejných zakázkách a § 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách. V jednom případě tomu tak bylo výslovně a k vysvětlení mimořádně nízké nabídkové ceny byli dle protokolu ze dne 17. 10. 2013 vyzváni jen někteří uchazeči, i když jiní uchazeči měli nabídkové ceny nižší. K uchazečům tak bylo přistupováno v rozporu se zásadou rovného zacházení dle § 6 zákona o veřejných zakázkách. Hodnotící komise při uplatnění výzvy ke zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny neodůvodnila, proč je za takové považuje, což má za následek porušení § 77 odst. 1 ve spojení s § 6 zákona o veřejných zakázkách. (ii) Z protokolu o jednání komise ze dne 17. 10. 2013 vyplývá, že hodnotící komise shledala mimořádně nízkými „nabídkové ceny“ na jednotlivé položky v rámci zadavatelem předepsané kalkulace provozních nákladů. Přitom dle § 77 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je třeba institut mimořádně nízké nabídkové ceny aplikovat na celý předmět veřejné zakázky. Zde žalobce odkazuje na tři výzvy adresované komisí na osobu zúčastněnou na řízení b). Jak pak vyplývá z obsahu zprávy o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 12. 12. 2013, dostal uchazeč TEMPOS Břeclav a.s. možnost měnit a doplňovat obsah kalkulací provozních nákladů, zatímco jiný uchazeč (AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o.) byl za totéž ze zadávacího řízení vyloučen. (iii) Osoby, jejichž jednání v zadávacím řízení se přičítá žalobci jako zadavateli, jménem zadavatele činily jednotlivé úkony, aniž by tak činit mohly. Administrátor zakázky tak vyzval osobu zúčastněnou na řízení b) k písemnému „objasnění“ mimořádně nízké nabídkové ceny, ačkoli toto právo náleží pouze komisí pro posouzení a hodnocení nabídek. I z praxe žalovaného je známo, že jde o nepřípustné jednání. Všechny takto provedené úkony administrátora jsou proto neplatné; následný vývoj zadávacího řízení nelze nijak zrušit či vzít zpět. Z rozhodovací praxe žalovaného rovněž plyne, že podobné postupy administrátora jsou porušením zásady transparentnosti dle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. (iv) Zpřístupnění jednotlivých částí dokumentace o veřejné zakázce jednotlivým osobám, aniž by pro to byla opora v zákoně, je porušením povinnosti mlčenlivosti členů komise (blíže viz předchozí žalobní bod). Došlo tak k nevratnému zásahu do průběhu zadávacího řízení. Navíc seznámení se účastníků správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatel vedeného žalovaným s nabídkami jiných uchazečů vylučuje § 117b zákona o veřejných zakázkách; není proto myslitelné, aby něco takového bylo možné v zadávacím řízení. Zároveň je známo, že žalovaný posuzuje porušení zákonného zákazu podjatosti jako závažné porušení zákona, které mohlo ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, aniž by zkoumal, zda a jak konkrétně porušení tohoto zákazu ovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 103/2012-44, publikovaný pod č. 2889/2013 Sb. NSS. Popsaná pochybení nelze přitom v zadávacím řízení nijak vzít zpět či napravit. (v) Žalovaný

vůbec nezjistil, zda je složení hodnotící komise v souladu s § 74 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, ačkoli tak běžně činí.

[93] K námitkám výše zmíněným uvádí soud následující:

[94] Ohledně nevypořádání se se všemi skutečnostmi, pro které žalobce zrušil zadávací řízení, je možné poukázat na část odůvodnění rozhodnutí žalovaného nazvanou „*K výroku II. tohoto rozhodnutí*“; zde žalovaný v bodě 62. stručně shrnuje důvody, pro které žalovaný přistoupil ke zrušení zadávacího řízení a v dalších bodech se věnuje obecnému vymezení podmínek pro postup dle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách (viz blíže také předchozí část tohoto rozsudku). V bodě 65. pak žalovaný konstatuje, že po zhodnocení relevantních skutkových okolností případu má za to, že se jedná o případ, kdy zadavatel má možnost přijmou mírnější opatření k nápravě a pokračovat v zadávacím řízení předmětné veřejné zakázky; další odstavce této části rozhodnutí žalovaného se pak podrobněji věnují namítanému postupu hodnotící komise, který měl být v rozporu s § 80 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách (viz opět předchozí část tohoto rozsudku).

[95] Je možné přisvědčit žalobci, že se žalovaný v daném rozhodnutí nevěnoval jednotlivým důvodům, které měly žalobce vést ke zrušení zadávacího řízení, detailně. Obecně však zhodnotil, že vady, ke kterým v rámci zadávacího řízení došlo, bylo možné zhojit i méně „radikálním“ řešením, než je zrušení celého zadávacího řízení. Rozhodnutí žalovaného pak je ovšem třeba vnímat v souvislostech s rozkladovým rozhodnutím předsedy Úřadu, kdy ten v bodě 92. svého rozhodnutí cituje část odůvodnění rozhodnutí žalobce o námitkách osoby zúčastněné na řízení a) ze dne 12. 2. 2014 vztahující se k důvodům, pro které žalobce zrušil zadávací řízení. Na to navazuje bod 93. předmětného rozhodnutí, ve kterém předseda Úřadu uvedl, že vzhledem k tomu, že se všechna uvedená pochybení vztahovala k fázi posouzení a hodnocení nabídek, bylo možné dosáhnout nápravy postupu zadavatele mírnějším způsobem, a to zrušením jednotlivých úkonů žalobce spojených s posouzením a hodnocením nabídek a tyto znovu posoudit a hodnotit.

[96] V tomto ohledu soud věc hodnotí tak, že rozhodnutí žalovaného mohlo být podrobnější, resp. že se i rozhodnutí předsedy Úřadu pohybuje na samé hranici přezkoumatelnosti. Za rozhodné však považuje zmíněné konstatování předsedy Úřadu (naznačené i v rozhodnutí žalovaného), že všechna zmíněná pochybení se vztahovala k fázi posouzení a hodnocení nabídek – tudíž bylo možné, jako opatření k nápravě, zrušit jednotlivé úkony žalobce spojených s posouzením a hodnocením nabídek a tyto znovu posoudit a hodnotit; přitom je třeba brát v potaz nutnost restriktivní aplikace § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách.

[97] Soud tedy souhlasí s žalovaným, že za daného stavu nebyly splněny podmínky pro zrušení zadávacího řízení dle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách. K obdobným závěrům pak žalovaný dospěl i v rozhodnutí ze dne 13. 1. 2014, č. j. ÚOHS-S303/2013/VZ-776/2014/514/MPr, na které odkazoval sám žalobce. Ve výroku I. tohoto rozhodnutí sice žalovaný konstatoval, že zadavatel nedodržel postup stanovený v § 77 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách tím, že žádosti o zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny vyhotovil a odeslal jednatel administrátora veřejné zakázky, a nikoli hodnotící komise, jako opatření k nápravě však žalovaný ve výroku II. tohoto rozhodnutí rozhodl o zrušení úkonů

zadavatele spojených s posouzením a hodnocením nabídek, jakož i dalších úkonů. Uvedené pochybení zadavatele tedy nebylo důvodem, pro který by bylo nutné zadávací řízení zrušit. K obdobnému závěru dospěl předseda Úřadu i v rozhodnutí ze dne 11. 6. 2014, č. j. ÚOHS-R191,193/2013/VZ-12212/2014/310/MLr, na které žalobce v žalobě rovněž odkazoval. Soud dodává, že k problematice aplikace ustanovení § 76 odst. 3 a § 77 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách v rámci daného zadávacího řízení a jeho důsledkům pro uložení nápravného opatření se předseda Úřadu podrobně zabýval v bodě 86. svého rozhodnutí (v tam uvedených souvislostech rovněž bod 84. a 85. tohoto rozhodnutí).

[98] K námitce týkající se nutnosti posuzovat požadavek zákonného zákazu podjatosti jako závažného porušení zákona lze uvést, že žalobce nijak nespécifikuje, jaké konkrétní osoby měly být v zadávacím řízení podjaté, z čeho tak dovozuje a jaká tím měla být uchazečům o veřejnou zakázku způsobena újma. Z tohoto důvodu soud považuje, obdobně jako žalovaný, odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 103/2012-44, za nepřipadný.

[99] Žalobce dále namítal, že žalovaný vůbec nezjistil, a proto ani právně neposoudil, zda je složení hodnotící komise v souladu s § 74 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, ačkoliv tak žalovaný běžně činí. K tomu lze ve shodě s vyjádřením žalovaného k žalobě uvést, že předmět vedeného správního řízení byl vymezen návrhem osoby zúčastněné na řízení a) a následně byl rozšířen o možné spáchání správních deliktů žalobcem podle § 120 odst. 1 písm. b) a § 120 odst. 1 písm. g) zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný tedy v takto vymezeném správním řízení neměl bez dalšího důvod rozhodovat ve věci složení hodnotící komise dle § 74 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách; daná skutečnost tak sama o sobě nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Na okraj lze poznamenat, že danou otázku žalobce nadnesl až v žalobě a nijak ji např. v podaném rozkladu nezmínil; správní orgány tak neměly žádný „podnět“ pro zkoumání dané otázky; řízení z moci úřední pak o dané otázce nebylo zahájeno, a v takto vymezeném rámci pak žalovaný rozhodovat o složení výběrové komise nemohl.

[100] K namítané otázce porušení § 80 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách a její relevanci pro rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení, resp. pro následné rozhodnutí žalovaného a předsedy Úřadu se soud nepřímou výslovností v odstavci [96] tohoto rozsudku a podrobněji v předcházející části rozsudku.

[101] Soud tak ve vztahu ke zde zvažovanému žalobnímu bodu a souvisejícím námitkám shrnuje, že neshledal tvrzené nedostatky rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí předsedy Úřadu, a tedy ani jejich nezákonnost.

V. l) Nevypořádání se s návrhem osoby zúčastněné na řízení a) ze dne 21. 2. 2014

[102] Žalobce namítá, že předseda Úřadu potvrdil rozhodnutí žalovaného, ačkoli to se nevypořádalo zcela s návrhem osoby zúčastněné na řízení a) ze dne 21. 2. 2014. Žalobce odkazuje na ustanovení § 114 odst. 3 a § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách a dovozuje, že návrh dle § 114 zákona o veřejných zakázkách může spočívat pouze ve zrušení určitého úkonu zadavatele nebo celého zadávacího řízení, nelze se však domáhat toho, aby žalovaný cokoli nařizoval kterémukoli účastníkovi návrhového řízení. Přitom osoba zúčastněná na řízení a) v návrhu ze dne 21. 2. 2014 navrhla, aby žalovaný nařídil žalobci, za

splnění dalších podmínek, provést nové hodnocení a posouzení nabídek. Žalovaný tak ve svém rozhodnutí nerozhodl o celém návrhu ze dne 21. 2. 2014, ani se nezabýval jeho přípustností, přičemž odpovídající vadou bylo poznamenáno i rozhodnutí předsedy Úřadu. Žalobce sám přitom uvádí, že se nejedná o důvod nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů, ale pouze ukazuje na nezákonnost postupu žalovaného a jeho předsedy, kteří se posouzení přípustnosti části návrhu ze dne 21. 2. 2014 vyhnuli.

[103] K uvedenému soud předznamenává, že sám žalobce uvádí, jak již bylo řečeno, že jeho námitka se nedotýká zákonnosti rozhodnutí správních orgánů v prvním i druhém stupni. Zároveň soud souhlasí s vyjádřením žalovaného k žalobě v tom smyslu, že skutečnost, že formulace návrhu navrhovatele zcela neodpovídá formě nápravného opatření, které lze podle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zadavateli uložit, ještě nemůže založit nepřípustnost takového návrhu. Takový postup by byl nepřiměřeně formalistický. Jak rovněž uvádí žalovaný, navrhovatelé často nedisponují dostatečným odborným aparátem a nelze po nich požadovat, aby svoje návrhy formulovali přesně podle dikce zákona. Obdobně platí (zde lze odkázat na shora uvedené, týkající se zmiňovaných specifik řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dle zákona o veřejných zakázkách), že skutečnost, že se dodavatel v návrhu domáhá například pouze zrušení zadávacího řízení, nevylučuje, aby Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zrušil pouze jednotlivý úkon zadavatele, považuje-li takové nápravné opatření za vhodnější.

[104] Soud rovněž souhlasí s žalovaným, že povinné náležitosti návrhu jsou obsaženy v § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, přičemž návrh osoby zúčastněné na řízení a) tyto náležitosti splňoval, bylo z něj zřejmé, čeho se osoba zúčastněná na řízení a) domáhala, a žalovaný uložil nápravné opatření v souladu s obsahem návrhu této osoby.

V. m) Rozhodnutí o právech a povinnostech osoby, která nebyla účastníkem řízení

[105] Podle názoru žalobce předseda Úřadu potvrdil výrok V. rozhodnutí žalovaného, ačkoli jím bylo rozhodnuto o právech a povinnostech osoby, která nebyla účastníkem řízení, a to bez jejího vědomí a souhlasu. Z obsahu protokolu o jednání hodnotící komise ze dne 12. 12. 2013 a zprávy o posouzení a hodnocení nabídek z téhož dne plyne, že uchazeč AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o. byl z účasti na zadávacím řízení vyloučen na základě toho, že jeho nabídka byla vyřazena. Žalovaný se tak nezabýval protokoly o posouzení a hodnocení nabídek uvedených ve výroku V. jeho rozhodnutí, jejich obsahem a nezjistil, že uvedený uchazeč byl vyloučen, kdy a proč se tak stalo. Pokud tedy výrok V. rozhodnutí žalovaného dopadá i na vyřazení uchazeče AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o., pak žalovaný rozhodl, že se toto vyřazení ruší; daný uchazeč však námitky ani návrh v této souvislosti neuplatnil. Rozhodnutí správních orgánů se tak týká i práv a povinností osoby, a to v rozporu s její konkludentně vyjádřenou vůlí. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů pak plyne, že tyto nemají o tomto účinku jejich rozhodnutí ani potuchy. Společnost AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o. se sice může sama domáhat zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jeho účinek má však vliv nejen na ni, ale i na žalobce a ostatní uchazeče o veřejnou zakázku.

[106] Ani tuto námitku soud nehodnotí jako důvodnou. Rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí předsedy Úřadu se týká tvrzených práv jiných osob. Žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. je přitom vázána na tvrzení žalobce, že ten byl na svých právech zkrácen přímo nebo v

důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Žalobce tedy nijak neuvádí, jak se v daném aspektu rozhodnutí správních orgánů dotkla jeho veřejných subjektivních práv, nýbrž se nepřipustně dovolává dotčení práv jiných osob; to platí i ve vztahu k ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s.

[107] Speciálně v oblasti veřejných zakázek lze pak, i co do otázky aktivní legitimity k podání žaloby, ilustrativně odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2013, č. j. 62 Af 52/2011-72, dostupný na www.nssoud.cz, v němž tento soud dospěl mj. k závěru, že rozhodnutí orgánu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek vydané v řízení podle § 112 a násl. zákona o veřejných zakázkách, jehož předmětem nebylo přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, není rozhodnutím o veřejných subjektivních právech vybraného uchazeče; rozhodnutí orgánu dohledu není úkonem, kterým by vybranému uchazeči byla zakládána, měněna, rušena nebo závazně určována jeho veřejná subjektivní práva nebo povinnosti. Dovodí-li orgán dohledu porušení uvedeného zákona jiným úkonem zadavatele než rozhodnutím o výběru nejvhodnější nabídky a deklaruje-li, že tím došlo ke spáchání správního deliktu zadavatele nebo zruší-li v důsledku toho zadávací řízení, pak žalobu vybraného uchazeče, nebyl-li tento vybraný uchazeč navrhovatelem v řízení před orgánem dohledu, a nestal-li se tak jeho účastníkem, soud zamítne jako nedůvodnou (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 Afs 5/2013-27, dostupný na www.nssoud.cz, jímž byla zamítnuta kasační stížnost proti zde uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně).

V. n) Zrušení rozhodnutí žalobce o zrušení rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky

[108] Žalobce zmiňuje, že výrokem V. rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozhodnutí žalobce o zrušení jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, a současně bylo tímž výrokem zrušeno rozhodnutí žalobce o zrušení výběru nejvhodnější nabídky jako součást jeho rozhodnutí ze dne 12. 2. 2014 o námitkách osoby zúčastněné na řízení a) ze dne 31. 1. 2014. Podle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách pak může být zrušen pouze úkon zadavatele jsoucí v rozporu s tímto zákonem. Žalovaný přitom výrokem V. svého rozhodnutí zrušil rozhodnutí žalobce o zrušení rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky a současně toto rozhodnutí sám zrušil. Daná „nepřekonatelná snaha“ žalovaného zrušit rozhodnutí žalobce o výběru nejvhodnější nabídky nemá oporu v § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách; žalovaný nemůže zrušit jedno a totéž rozhodnutí žalobce jako zadavatele a současně totéž rozhodnutí vydat sám – je tím dán také vnitřní rozpor výroku V. rozhodnutí žalovaného, přičemž předseda Úřadu toto rozhodnutí potvrdil

[109] Soud k dané námitce, kterou považuje za skutečně komplikovaně konstruovanou, „legalistickou“ a značně formalistickou, ve shodě s vyjádřením žalovaného k žalobě, konstatuje, že žalobcem popsané skutečnosti nemohou nic změnit na tom, že účelu, jež uložené nápravné opatření sledovalo, bylo materiálně dosaženo, neboť rozhodnutí žalobce o výběru nejvhodnější nabídky bylo zrušeno. Lze rovněž souhlasit s žalovaným, že namítaná nepřehlednost zrušených úkonů, jejich jistá „zacyklenost“, byla v první řadě zapříčiněna nevhodným postupem žalobce, který v rámci rozhodnutí o námitkách ze dne 12. 2. 2014 rovněž rozhodl o zrušení svého rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky a o zrušení zadávacího řízení. Z těchto důvodů považuje soud tento žalobní bod za nedůvodný.

V. o) Rozhodnutí o pokutě za úkon, který pozbyl existence

[110] Žalobce dále namítá, že předseda Úřadu potvrdil výrok VI. prvostupňového rozhodnutí, ačkoli jím bylo rozhodnuto o pokutě za úkon žalobce, který zrušujícím výrokem V. téhož rozhodnutí pozbyl existence. Žalobce v tomto kontextu odkázal na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a jiné rozhodnutí předsedy Úřadu, kde tento uvedl, že v důsledku zrušení pozbylo zadávací řízení své existence, protože Úřadem pro hospodářskou soutěž uložené nápravné opatření již nemůže být vykonáno; zároveň dle předsedy Úřadu tak již nejsou splněny podmínky, za kterých lze vůbec řízení vést, kdy je mimo jiné třeba, aby správní orgán mohl autoritativně rozhodnout o konkrétních právech a povinnostech účastníků řízení. Proto dle žalobce nelze ani v nynější věci pro zrušení úkonů žalobce jako zadavatele posuzovat, zda jimi byl porušen zákon, ani za takové porušení, které pozbylo existence, ukládat pokutu. Žalovaný i jeho předseda se tak nedůvodně odchýlili od své vlastní rozhodovací praxe, protože je rozhodnutí předsedy Úřadu nezákonné.

[111] Podle § 2 odst. 4 správního řádu „[s]právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“. Z pohledu argumentace žalobce tak bylo třeba posoudit, zda se předseda Úřadu odchýlil od své praxe vyjádřené v žalobcem zmiňovaném rozhodnutí ze dne 24. 11. 2014, č. j. ÚOHS-R315,316/2014/VZ-24864/2014/321/TNo. Po posouzení věci se soud domnívá, že tomu tak není.

[112] Žalobcem citovaným rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 24. 11. 2014, č. j. ÚOHS-R315,316/2014/VZ-24864/2014/321/TNo, totiž bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí Úřadu pro hospodářskou soutěž a správní řízení zastaveno podle § 90 odst. 4 ve s pojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť zrušením zadávacího řízení zadavatelem se návrh navrhovatele, jímž se tento domáhal zrušení rozhodnutí zadavatele o vyloučení navrhovatele z účasti v zadávacím řízení a zrušení rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, stal zjevně bezpředmětný. Z popsaného je zjevné, že se jednalo o jinou situaci než v nyní posuzovaném případě: závěr žalovaného v uvedeném rozhodnutí, který žalobce cituje v této části žaloby, se vztahuje výhradně k okolnostem správního řízení, v němž bylo vydáno, a které bylo zahájeno na návrh navrhovatele, který se v důsledku zrušení zadávacího řízení zadavatelem stal bezpředmětným; netýkalo se v tomto směru ani otázky uložení sankce za správní delikt. Nelze z něj proto dovozovat, že by nápravné opatření uložené výrokem V. rozhodnutí žalovaného bránilo konstatování spáchání správního deliktu žalobcem a uložení pokuty.

[113] Soud souhlasí se žalovaným, že ze zákona o veřejných zakázkách ani ze správního řádu nevyplývá, že by možnost konstatování spáchání správního deliktu zadavatelem byla jakkoliv vázána na rozhodnutí žalovaného v „části“ správního řízení zahájeného na návrh. V tomto smyslu je soud, stejně jako žalovaný ve vyjádření k žalobě, toho názoru, že jednotlivé „části“ správního řízení vedené na návrh osoby zúčastněné na řízení a) a vedené z moci úřední se v posuzovaném případě nijak nepodmiňovaly a bylo možno o nich rozhodnout samostatně.

[114] Zatímco v případě ukládání nápravných opatření žalovaným je tento postup z povahy věci vázán na „existenci“ (proti)právních úkonů zadavatele, v případě deliktů odpovědnosti zadavatele je zadavatel postihován za deliktů jednání samotné, které je na „existenci“

(proti)právních úkonů, resp. na jejich osudu nezávislé. Nelze z ničeho dovodit, že by uložení nápravného opatření mělo mít za následek zánik deliktní odpovědnosti zadavatele (či snad popření toho, že k deliktnímu jednání vůbec došlo), pokud je toto deliktní jednání zároveň důvodem pro ono nápravné opatření. Z popsanych důvodů tak soud považuje i tento žalobní bod za nedůvodný – správní orgány se neodchýlily od své (žalobcem prezentované) rozhodovací praxe a uložení nápravného opatření nezpůsobilo zánik sankční odpovědnosti zadavatele.

V. p) Rozhodnutí o pokutě za správní delikt v rozporu se zákonem a praxí žalovaného

[115] Dále žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím předseda Úřadu potvrdil výrok VI. rozhodnutí žalovaného, ačkoli jím bylo rozhodnuto o pokutě za správní delikt žalobce v rozporu s § 121 zákona o veřejných zakázkách a v rozporu s rozhodovací praxí žalovaného. V jiném, závažnějším, případě byla „delikventovi“ uložena pokuta jen 15 000 Kč; tento postup správní orgány nijak neobjasnily. V jiném případě pak žalovaný uložil zadavateli za nejzávažnější správní delikt, uzavření smlouvy na veřejnou zakázku bez jakéhokoli zadávacího řízení, pokutu pouze 50 000 Kč. Žalobce opět poukázal na porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a tudíž i nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[116] K tomuto žalobnímu bodu soud odkazuje na podrobné vyjádření žalovaného k žalobě, se kterým se ztotožňuje. Obecně tak lze konstatovat, že uložení pokuty za spáchání správního deliktu v určité výši v dané věci automaticky nezakládá legitimní očekávání, že v jiných věcech bude pokuta uložena v „obdobné“ výši; mj. je vždy nutné přihlížet k individuálním okolnostem případu, nikoli jen k právní kvalifikaci správního deliktu či některému dalšímu izolovanému faktoru. V tomto smysl rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 6. 12. 2012, č. j. 62 Af 46/2011-78 (byť tento rozsudek dosud nebyl publikován, soud se k jeho právním závěrům hlásí i v rozsudku nynějším), kde krajský soud s odkazem na rozsudek Tribunálu ze dne 5. 4. 2006 ve věci *Degussa AG proti Komisi Evropských společenství*, T-279/02, uvedl, že „*ani průběžné zvyšování úrovně ukládaných peněžitých sankcí nemůže být vnímáno jako postup nezákonný či ve vztahu k pozdějším deliktům spáchaným jinými delikventy obecně nespravedlivý, atakující zásadu rovného zacházení, kterou pochopitelně i žalovaný musí ve své rozhodovací praxi respektovat.*“ Tento názor krajského soudu byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 106/2012-45, dostupným na www.nssoud.cz, ve kterém Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „*i když při ukládání trestu působí uložená pokuta výchovně nejen vůči pachateli, ale i vůči ostatním adresátům stejných zákonných povinností (generální prevence), je třeba přistupovat ke každému jednotlivému případu nanejvýš individuálně*“. Při stanovení výše pokuty jsou tedy správní orgány vždy povinny zohlednit okolnosti konkrétního případu. Přitom rozhodnutí žalovaného, resp. předsedy Úřadu, na která žalobce v rámci této námítky odkazuje, se od právě posuzovaného případu liší.

[117] V rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2014, č. j. ÚOHS-S303/2013/VZ-776/2014/514/MPr, žalovaný uložil zadavateli pokutu ve výši 15 000 Kč za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. g) zákona o veřejných zakázkách, kterého se zadavatel dopustil tím, že postupoval v rozporu s ustanovením § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, když dne 9. 5. 2013 rozhodl o odmítnutí námitek, podaných dne 29. 4. 2013 jedním z uchazečů, směřujících proti rozhodnutí zadavatele o výběru

nejvhodnější nabídky, ačkoliv námitky byly podány řádně a včas. Žalovaný tedy v uvedeném rozhodnutí uložil pokutu pouze za jeden správní delikt, přičemž způsob spáchání tohoto správního deliktu se od právě posuzované věci, kde zadavatel neodeslal písemné rozhodnutí o námitkách v zákonem stanovené lhůtě, liší. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, na něž žalobce odkazuje, dále vyplývá, že žalovaný v tomto případě zohlednil i odlišné polehčující okolnosti.

[118] Ohledně rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 14. 4. 2009, č. j. R203/2008/02-4472/2009/310-JVa, na které žalobce rovněž odkazuje, lze uvést následující: byly jím potvrzeny výroky I. a II. rozhodnutí žalovaného, kterými žalovaný rozhodl, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že před uzavřením smlouvy nedodržel postup stanovený zákonem a neprovedl zadávací řízení, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavateli za spáchání správního deliktu uložil pokutu ve výši 50 000 Kč. V tomto případě tak zadavatel naplnil skutkovou podstatu jiného správního deliktu, než ve věci právě posuzované, přičemž je třeba zmínit i datum vydání rozhodnutí, kterým byla v odkazovaném případě zadavateli pokuta uložena: 28. 11. 2008. To je šest let před vydáním rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalobci za spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. b) a g) zákona o veřejných zakázkách uložena pokuta ve výši 30 000 Kč.

V. q) Další námitky týkající se vad žalobou napadeného rozhodnutí

[119] Žalobce konečně zmiňuje, že některé vady obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou natolik excesivní povahy, že je nelze ani právně kvalifikovat a nelze se s nimi setkat ani v odborné literatuře. (i) Předně tak předseda Úřadu v bodu 68. svého rozhodnutí uvedl, že řízení bylo zahájeno na návrh, ze kterého vyplývá, že ten směřuje proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky. V bodu 65. pak uvedl, že přípisem ze dne žalovaný seznámil účastníky řízení se zjištěnými skutečnostmi a rozšířil předmět správního řízení ve věci možného spáchání shora specifikovaných správních deliktů; předseda Úřadu se však nijak nezmínil o zahájení té části řízení, jejímž předmětem bylo přezkoumání rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení – považoval tak za předmět řízení něco jiného než žalovaný. Předseda Úřadu z toho nevyvodil žádných právních závěrů a nevypořádal se s příslušnou rozkladovou námitkou. (ii) Bod 86. rozhodnutí předsedy Úřadu je v rozporu s výrokem V. rozhodnutí žalovaného, když spojuje výrok V. pouze s výrokem I. a nikoli s výrokem II., ačkoli toto spojení výroku V. s výrokem I. a II. je ve výroku V. rozhodnutí žalovaného výslovně uvedeno. (iii) Předseda Úřadu uvedl, že žalovaný skutečně nezjistil a neposoudil všechny důvody zrušení zadávacího řízení, tedy nepostupoval tak, aby byl zjištěn úplný stav věci, to je však v souladu se zásadou procesní ekonomie (odkázal přitom na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 7. 2014, č. j. 62 Af 36/2013-65, dostupný na www.nssoud.cz; dle žalobce však tam, kde postačuje být jeden důvod pro určité rozhodnutí, další důvody zkoumat netřeba, avšak tam, kde byt jeden důvod pro rozhodnutí může toto rozhodnutí změnit, nutno zkoumat všechny důvody rozhodnutí. V bodě 89. svého rozhodnutí však předseda Úřadu fakticky uzavřel, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného je dáno apriorně a nezávisí na podkladech rozhodnutí. (iv) Formulací v bodu 82. odůvodnění svého rozhodnutí předseda Úřadu vyvolal pochybnosti účastníků řízení o tom, zda rozlišuje mezi nesprávností a nezákonností správního rozhodnutí, a tedy zda také rozlišuje mezi svou povinností přezkoumat zákonnost rozhodnutí žalovaného *ex officio* a správnost pouze

v rozsahu uplatněných námitek. (v) Předseda žalovaného a řetězec jeho podřízených oprávněných úředních osob a členové rozkladové komise projevili neznalost a nepochopení obsahu rozhodnutí žalovaného. Odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu je nepřezkoumatelné a samotné rozhodnutí nezákonné. Dle žalobce se však může, s ohledem na povahu uvedených vad, jednat o sofistifikovaný procesní postup předsedy Úřadu, který si tak již v průběhu správního řízení vytvořil základ pro odpor proti žalobci v soudním řízení správním.

[120] Námitku uvedenou pod bodem (i) této části rozsudku považuje soud za mimořádně formalistickou a vycházející z vytržení dvou pasáží rozhodnutí předsedy Úřadu z jeho celkového kontextu. Jistý formulační nedostatek v bodě 65. daného rozhodnutí ve vztahu ke specifikaci předmětu řízení spočívajícího v přezkoumání rozhodnutí žalobce o zrušení zadávacího řízení ještě sám o sobě neznamená, že předseda Úřadu považoval za předmět řízení něco jiného, než žalovaný. Lichá povaha dané námítka vyplývá z celkového vyznění celého rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož pak konkrétně i z bodů 91. až 95. Tohoto rozhodnutí (část nazvaná „*K námitce, že Úřad neposoudil všechny důvody zrušení zadávacího řízení*“), kde se předseda Úřadu výslovně zabývá problematikou zrušení zadávacího řízení a jeho vypořádání v rozhodnutí žalovaného. Soudu pak není úplně zřejmé, s jakou rozkladovou námitkou se v daném směru neměl předseda Úřadu vypořádat, když popisované pochybení mělo nastat až v činnosti samotného předsedy; pokud má snad žalobce na mysli, že se předseda Úřadu nevypořádal se všemi důvody pro zrušení zadávacího řízení, resp. nedostatečně se zabýval námitkou týkající se nedostatku posouzení důvodů pro zrušení zadávacího řízení žalovaným, pak se touto námitkou soud zabýval v části V. k) tohoto rozhodnutí

[121] Námitkou pod bodem (ii) této části rozsudku se soud vypořádal v části V. i) tohoto rozsudku.

[122] Problematikou a podstatou námítka zde uvedeného jako námitka (iii) se soud zabýval v části V. k) svého rozsudku, zvláště pak v odstavcích [95] a [96].

[123] Námitku v této části rozsudku označenou jako námitka (iv) považuje soud za natolik povšechnou a nekonkretizovanou ve vztahu k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce, že nepovažuje za zřejmé, jak tvrzenou vadou v činnosti předsedy Úřadu mělo dojít k dotčení právní sféry žalobce. Pokud žalobce předsedovi Úřadu vytýká formulační nedostatky uvedené v bodě 82. jeho rozhodnutí, pak soud uvádí, že tam vyjádřená konstatování jsou rovněž důsledkem nanejvýš vágně vyjádřené rozkladové námítka.

[124] K námitce zde označené jako námitka (v) soud uvádí, že nemá, co by k takto povšechně stylizovaným výtkám uvedl nad rámec předchozích částí tohoto rozsudku, kde se vypořádával s jednotlivými námitkami žalobce týkajícími se tvrzených pochybení žalovaného a předsedy Úřadu. Pokud pak soud dobře chápe zmínku o sofistifikovaném postupu předsedy Úřadu, pak se domnívá, že k takto rafinovanému uskutečnění tvrzeného zámyslu či úskoku předsedy Úřadu nedošlo.

VI. Závěr a náklady řízení

[125] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[126] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[127] Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejich dalších nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. ledna 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků